Aventurile submarinului DOX

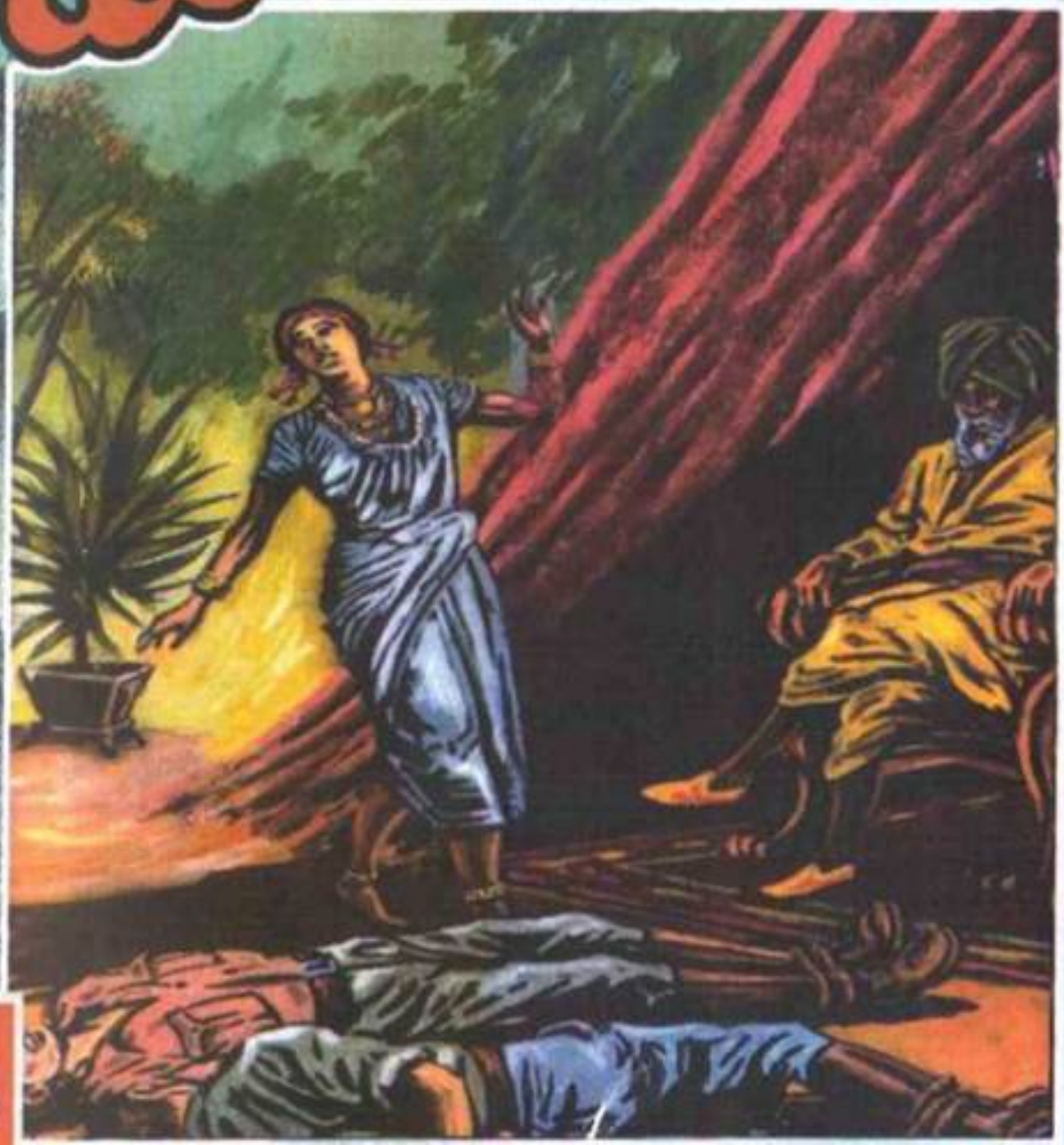

SERIE NOUĂ

233

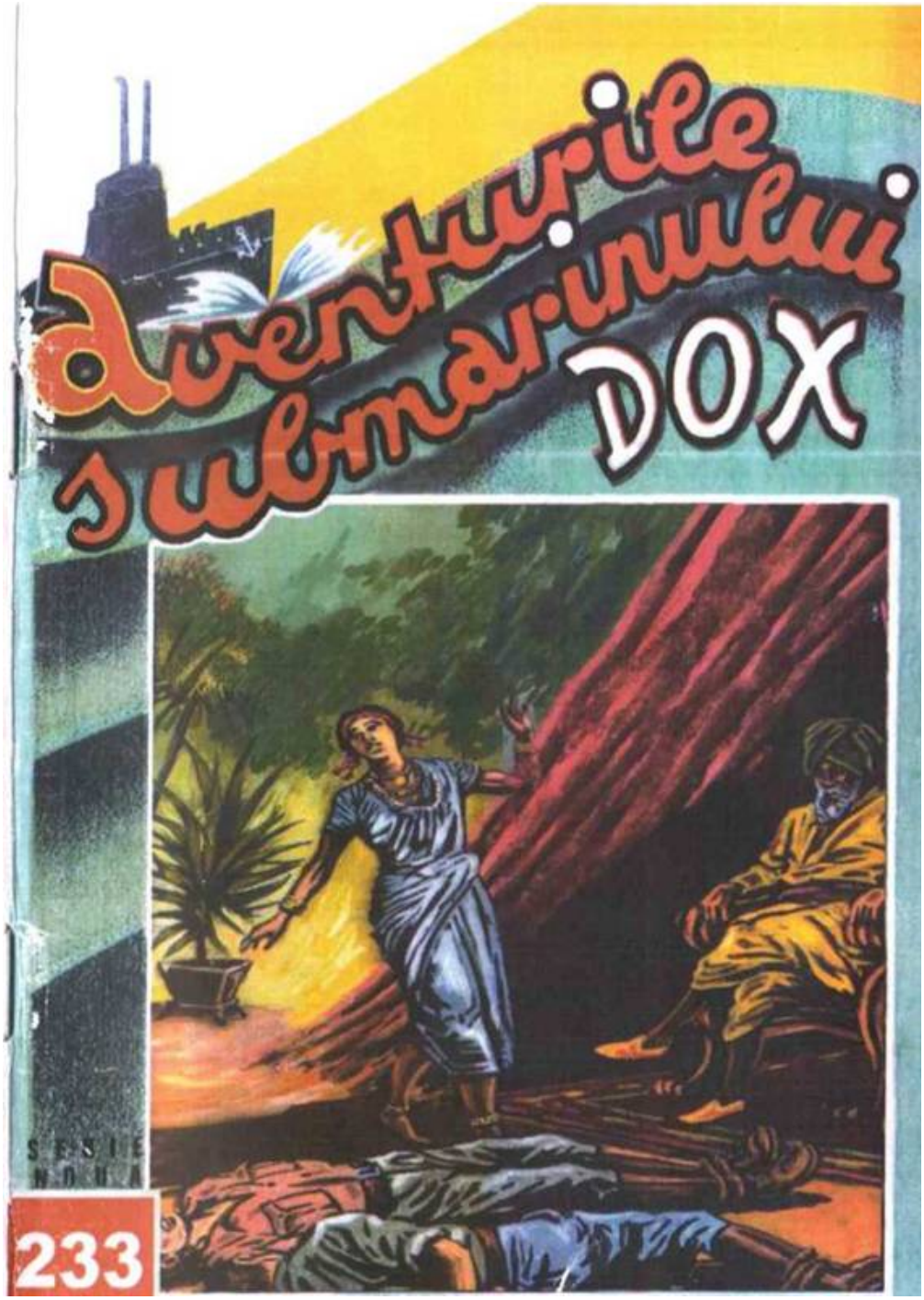
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
233

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 233

POVESTE INDIANĂ

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
O „MICA” SURPRIZĂ

— PUTEŢI SPUNE CE VREŢI domnule Farrow, dar eu rămân la convingerea că aici în India, se petrec adevărate minuni, pe care nu ni le putem explica!

Profesorul Reuter, un conaţional, un german deci, înalt şi deşirat, pe care l-am cunoscut aici în Manipur, la clubul englezesc deveni foarte agitat, de câte ori Marian îşi exprima părerea sa, că nu credea în minuni şi-n spatele acestora, se ascunde întotdeauna, o explicaţie naturală şi logică.

— Vă pot relata fapte şi întâmplări, domnule Farrow, pe care le-am trăit eu însumi şi pe care nimeni nu le-ar crede. Sunt profesor de zoologie şi-am venit aici pentru a studia lumea minunată a insectelor. Aproape că mi-am abandonat această preocupare, când am dat peste o problemă, pe care încerc să mi-o explic, deşi m-am găsit pân-acuma nici una. Dac-o să mă întrebaţi despre ce este vorba, nu v-aş putea da nici un răspuns, întrucât mi-am luat angajamentul, de-a nu spune nimănui despre asta. Aş face-o poate totuşi, dacă nu aş mai nutri încă speranţa, să pot lămuri şi singur „minunea” asta.

Marian se mărgini să ridice din umeri, ca şi cum ar fi vrut să spună, că fiecare e liber să-şi păstreze credinţa şi părerile, dar el unul, nu dădea o ceapă degerată pe aceste aşa zise „minuni”.

Mie mi-ar fi plăcut, dimpotrivă să-l iscodesc ceva mai mult pe interesantul profesor, dar întrucât prietenul meu, voia să dea impresie că toate astea nu-l prea interesau m-am adâncit la rându-mi într-o discuţie cu Balling, care ne însoţise şi el la Manipur.

Pe profesor păru însă să-l deranjeze indiferenţa lui Marian, pentru că rămase câteva secunde tăcut, cu fruntea încreţită de gânduri. Deodată, faţa i se lumină din nou şi fără a mai insista asupra vechi teme de discuţie, îl întreabă pe Marian câtă vreme are de gând să rămân în Manipur.

— Poate că vreo două zile, domnule profesor răspunse Marian. Depinde totul de ce ne va fi dat să trăim şi să cunoaştem, prin locurile astea. Ne cunoaşteţi doar după nume şi ştiţi că suntem în căutare de aventuri şi întâmplări, dar acestea par să lipsească aici în Manipur.

Am înţeles intenţia camaradului meu de a-l provoca cumva pe simpaticul profesor, să devină mai deschis. Acesta se gândi câteva minute, înainte de-a spune:

— Vizitaţi mai întâi împrejurimile oraşului Manipur şi veţi vedea că veţi cunoaşte lucruri interesante. Dacă o luaţi spre nord, veţi da de o regiune împădurită, o adevărată junglă, prin care mi-am croit o mică cărare în căutarea insectelor mele. După vreo 45 de minute de mers, pe cărarea asta, daţi de un luminiş cu totul deosebit. Nu veţi regreta osteneala. Nu se găsesc tigri, sau alte pericole acolo, aşa că puteţi vizita totul în linişte. Eu am putut urmări de acolo lumea minunată a insectelor. Aţi putea merge mâine după masa de prânz şi sunt sigur că nu veţi regreta.

— Ne-ar plăcea s-o facem domnule profesor, mai ales că prietenul meu Robert, este foarte interesat de lumea animală şi fireşte şi de cea a insectelor. Dar ora aceea de după prânz nu este prea călduroasă pentru o astfel de ieşire?

— De-ndată ce veţi da de mica potecă din pădure, nu veţi mai simţi urma de zăpuşeală. Asta ar fi după mine cea mai nimerită oră la care aţi putea merge.

— Ei bine, am să vă urmez sfatul, domnule profesor! Sper să poţi veni cu noi şi dumneata, domnule Balling!

Balling, un om care iubea aventura tot atât de mult, ca şi noi şi pe care-i întâlnisem în Chirang (Vezi vol. *Duşmani periculoşi*) scutură doar capul.

— Ce să caut eu în junglă, domnule Farrow, dacă nici măcar tigrii nu se pripăşesc pe acolo? Şi de-a ieşi pe căldura asta din Manipur, să-ţi spun drept, nu mă prea atrage.

Profesorului păru să-i placă refuzul lui Balling de-a ne însoţi. Îi descrise încăodată frumuseţile acestei excursii lui, Marian şi nu pierdu ocazia de a mă lămuri şi pe mine, de adevărul spuselor sale.

Balling scutură tot timpul neîncrezător capul. M-am mirat la rândul meu că Marian, voia să întreprindă acest drum şi când profesorul încearcă să mă lămurească şi pe mine, mi se păru c-am înţeles stratagema profesorului, care dorea să vizităm noi înşişi luminişul aceia, dar fără să spună el despre ce este vorba.

Ni se mai întâmplase ceva asemănător, cu puţin timp în urmă când colonelul Hendricks Bustel, ne sfătuise să vizităm valea şi albia unui râu, fiindcă pasă-mi-te, pe-acolo bântuie un bondar sau cărăbuşi deosebit.

Am ajuns în valea cu pricina, dar n-am dat de nici un cărăbuşi, ci de cu totul altceva (vezi vol. *Lăncierul)*.

Aşa ceva ni se „cocea” şi acuma. Mai întâi profesorul ne povesti de-o minune, pe care-o trăise aici şi-n momentul următor, ne sfătuia să vizităm un anume luminiş în junglă, aparent doar pentru frumuseţea şi bogăţia vieţii entomologice

de aici. Cu siguranţă stătea o taină în dosul tuturor acestor apropouri dar m-am prefăcut ca şi prietenul meu, complet indiferent, dându-mi totuşi consimţământul de-a lua şi eu parte la mica expediţie.

— N-aţi vrea să ne însoţiţi chiar dumneavoastră acolo, domnule profesor? Asta ar fi doar lucrul cel mai simplu, zise deodată Marian.

Profesorul încremenise parcă dintr-odată.

— Nu, nu, domnule Farrow, spuse el în grabă, mâine nu am timp deloc, mi-am dat întâlnire cu nişte domni. Spre seară ne putem iarăşi întâlni aici şi-atunci veţi putea povesti, cum a decurs excursia.

Nu-mi putui reprima o oarecare bănuială, faţă de acest profesor. Ne făcusem doar destui duşmani, care ne juraseră răzbunare. Nu cumva aparţinea acestora, acest profesor şi voia să ne întindă numai o cursă? Ce ştim noi, despre el? Că obişnuia să frecventeze acest club englez nu spunea multe şi că ne era compatriot, încă şi mai puţin.

E-adevărat că nu arată deloc ca un răufăcător, trăsăturile sale, îi erau chiar bonome şi erau străbătute de o umbră de melancolie, chiar.

Pe scurt, îmi făcuse, o impresie bună, deşi nu mai ştiam ce să cred despre aceste insinuări, care voiau neapărat să ne îndemne să căutăm un anume luminiş în junglă, care putea lesne ascunde o cursă, înainte de-a se despărţi de noi, îşi reînnoi propunerea de-a ne revedea mâine seară şi când Marian îi mormăie, păru să fie foarte mulţumit.

— Vrei cu-adevărat să cauţi pe arşiţa zilei luminişul ăla, domnule Farrow? E-o prostie, zise Balling care se supărase pe insistenţele profesorului.

— Bineînţeles, domnule Balling, că vom face această excursie şi sper că ne veţi însoţi.

— Nu dragul meu, nu mă poţi obliga şi de bună voie nu voi merge.

— Şi totuşi te voi sili s-o faci domnule Balling, răspunse Marian, zâmbind, dar folosind un cuvânt magic, prin care vei vrea să vii, chiar neobligat de nimeni.

— Aşa deci, atunci s-aud cuvântul magic, râse Balling, acum chiar că m-ai făcut curios.

— De fapt sunt trei cuvinte, dragul meu şi astea sună: O nouă aventură.

Balling se uită ca cruciş la Marian, neştiind în primul moment dacă acesta vorbeşte serios sau glumeşte. Însă când prietenul meu dădu cu seriozitate din cap, englezul strigă entuziasmat.

— Presupui deci, că odată-n acest luminiş, ni se va deschide perspectiva unei noi aventuri, domnule Farrow? Da, acum, îmi vine-n minte aluziile acestui profesor. Voia să ne ademenească în junglă, unde menţiona ceva despre un heleşteu în apropierea unui luminiş, dar fără s-o spună explicit. Atunci se-nţelege că particip şi eu!

— Ei vezi că am avut dreptate dragă Balling? Ce-o să găsim acolo, nu ştiu, dar bănuiesc, că vom da de-o mare enigmă, pe care va trebui s-o lămurim.

Între timp am ajuns la hotel şi-am intrat în camera pe care-o închiriasem eu şi cu Marian. Marian îmi zise, c-ar fi mai bine, să-i lase acasă pe Pongo şi pe Maha şi va fi suficient ca uriaşul să ştie încotro ne ducem.

— M-am temut domnule Farrow că până-n Sumatra, unde vreau să ajung şi eu, nu vom mai avea de întâmpinat aventuri. Să sperăm că vom găsi ceva interesant în luminişul acela, pentru că viaţa plictisitoare şi sedentară, nu-i pentru mine!

Balling se comporta ca electrizat. Cel mal mult i-ar fi plăcut, să pornim de-ndată într-acolo şi Marian avu de furcă să-l lămurească să n-o chiar facem. În dimineaţa următoare l-am lămurit pe Pongo, despre cum stau lucrurile şi acesta a înţeles imediat.

— Dacă *Masser,* nu vine înapoi, până seara, Pongo caută pe profesor, apoi, luminiş în pădure. Pongo găseşte apoi *Masser!*

Astea erau cuvinte, pe care ştiam prea bine, că Pongo şi le va respecta cu sfinţenie. Pongo ne va găsi fără-ndoială, da, în ce stare… Ei bine, asta mai rămânea de văzut.

Puţin după masa de prânz am pornit-o la drum. Am luat cu noi numai pistoalele şi în rucsacuri câteva provizii.

După un marş de vreo două ore, am ajuns într-o regiunea junglei aproape de nepătruns, dar cu toate acestea am dat de cărăruia menţionată, care ne-a dus după vreo 45 de minute la luminişul de care ne vorbise profesorul. Am suferit destul de mult de pe urma zăpuşelii şi nici în pădure nu ne mergea mai bine, ba chiar dimpotrivă, aerul era mai înăbuşitor. O tăcere nefirească ne înconjura din toate părţile şi m-am minunat destul că profesorul avusese curajul, să vină singur până aici.

Poteca făcea numeroase cotituri prin desiş şi-a trebuit să fim cu ochii în patru, pentru a nu ne expune vreunui atac din partea vreunei fiare, întrucât nu prea credeam în cuvintele profesorului că aici nu s-ar aţine tigri.

Nu se petrecu însă nimic. Am ajuns nestânjeniţi la luminişul cu pricina, care era plasat la marginea unui mic iaz.

Cât despre frumuseţile asupra cărora ne atenţionase profesorul, n-am descoperit nimic. Cărarea părea că se termină aici, întrucât după ce am înconjurat luminişul, n-am mai găsit pe cealaltă parte nici o continuare a acesteia. Dacă voiam să pornim mai departe ar fi trebuit să facem uz de cuţitele noastre.

Marian nu lăsase nimic necercetat şi acum se aşezase jos la marginea micului heleşteu. Balling şi cu mine i-am urmat pilda şi acum aveam ochiul de apă în faţa privirilor noastre.

— Va trebui să ţinem luminişul sub supraveghere continuă, zise brusc Marian, întrucât dacă e vorba de-o cursă de acolo poate veni doar.

— La asta m-am gândii încă de ieri, Mariane, când profesorul parcă voia să ne silească să venim încoace.

Balling nu spuse încă nimic, dar ţinea ochii aproape închişi ca şi cum ar fi fost obosit, dar ştiam prea bine că nu slăbea din ochi iazul. Am lăsat cu schimbul ca privirile noastre să se alunece spre luminiş, dar când trecuseră aproape două ore, fără ca să se întâmple ceva deosebii, m-am simţit treptat obosit, tot mai obosit şi-am închis ochii.

Trebuie să fi adormit de-a binelea, întrucât am primit un cot de la Marian, ce m-a făcut să tresar speriat, indicându-mi totodată să mă uit spre iaz, dar făcându-mi semn cu degetul la buze să nu vorbesc.

Nu-mi credeam ochilor, când am văzut ce se petrecea de cealaltă parte a iazului. Acolo unde înainte se găseau doar tufe de arbuşti şi desiş de ne pătruns, în faţa ochilor noştri se întindea acum un teren de iarbă neted, pe care păşea acum, o tânără indiană. Ea păşi până la marginea iazului, îşi lepădă hainele şi se scufundă încet în apele iazului.

Tânăra indiană, a cărei vârstă o apreciam la cel mult nouăsprezece ani, înota cu mişcări largi de jur împrejur. Deodată am văzut cum patru corpuri întunecate, se apropiau de înotătoare, venind din toate direcţiile şi spre groaza mea neţărmurită mi-am dat seama că erau patru crocodili. Înotătoarea nu părea să fie conştientă de prezenţa acestora, întrucât continua să înoate liniştită mai departe. Am vrut să scot un ţipăt de alarmă, dar Marian m-a prins de braţ, constrângându-mă la tăcere.

Crocodilii însă s-au oprit la o oarecare distanţă, privind-o, parcă, ţintă pe indiană. Balling îşi scoase deja pistoalele, dar Marian îi făcu semn, să se liniştească. După un sfert de oră, tânăra ieşi din apă, se înfăşură în vestmânt şi păşi mai departe pe pajişte cu picioarele desculţe. Ca la un spectacol de teatru apărură din toate părţile desişurile cum au fost mai

înainte impenetrabile aşa cum fuseseră, iar ţărmul îşi luă aspectul său, paşnic, obişnuit.

Înmărmurit m-am uitat spre Marian şi Balling. Să fi adormit numai şi să fi visat şi totul să nu fi fost decât o nălucire?

— Ce-a fost asta Mariane? am izbutit eu să îngân, două vorbe. Cum de s-au putut da la o parte desişurile şi să apară o plajă în loc?

— Nu asta m-a neliniştit Robert! Cum de crocodilii nu i-au făcut nimic fetei şi de unde au apărut aceştia în acest mic iaz.

Aici e minunea de care vorbea profesorul! Ştia mai mult decât a putut să povestească şi probabil că i s-a smuls promisiunea de a tăcea. Poate c-a izbutit să vorbească cu tânăra indiană!

— Ei, atunci, să mergem să-i căutăm urmele domnule Farrow. Sigur că vom da de una, fu de părere Balling.

— Vrei să-ncercăm să ne croim drum prin acest desiş de nepătruns domnule Balling? îl întreabă Marian, arătând spre malul celălalt înţesat de tufişuri dese. Acolo am putea să ne facem de lucru ore întregi, fără să putem cine ştie cât, răzbate.

— Dar profesorul trebuie să fi găsit el o cărarea şi acolo, în orice caz, cel mai bine ar fi dacă l-am întreba astă-seară.

— Nu ne va spune nimic, întrucât este legat de promisiunea pe care a făcut-o. Va trebui să găsim o altfel de cale, ca să lămurim misterul ăsta. Prin iaz nu putem ajunge, întrucât ar trebui să ucidem crocodilii. Malul este mlăştinos şi aproape de nestrăbătut şi un drum prin junglă dacă vrem să-l croim noi, ne-ar reţine prea mult. Cel mai bine ar fi dacă am merge înapoi la Manipur şi neam întoarce la noapte, însoţiţi de către Pongo. El va găsi cu siguranţă un mijloc de a ajunge pe matul celălalt.

— Şi să nu-i mărturisim nimic profesorului, domnule Farrow? întreabă încăodată Balling.

— Cred c-ar fi rău, întrucât ne-ar putea trăda, chiar fără să vrea.

Ne-am pregătit de întoarcere. Marian nu scoase nici o vorbă şi întrucât şi ei nu prea aveam chef de vorbă, am parcurs drumul înapoi foarte tăcuţi.

La ora nouă seara, am ajuns în sfârşit, după ce întunericul cuprinde toată firea, în hotelul nostru. Pongo avea consemnul să ne aştepte până la miezul nopţii, apoi să-l caute pe profesor şi să-i spună ce s-a întâmplat. Şi din acest motiv ne-

am întors, pentru a nu-l amesteca pe mai departe pe profesor, în acest joc.

Din păcate, nu-l puteam lua deloc pe Maha, cu noi şi de-aceea l-am lăsat în camera lui Pongo.

După o masă copioasă, ne-am îndreptat din nouă, spre luminişul din junglă, unde am ajuns cam după oră, după miezul nopţii. Profesorul trebuie să fi avut dreptate, că pe-aci nu se aţineau deloc fiare sălbatice, fiindcă n-am perceput nici un zgomot care să le trădeze prezenţa, deşi întunericul nopţii puse stăpânire peste tot.

După ce-am ajuns în luminiş, Marian îi arată lui Pongo locul de unde am observat-o pe indiana care a intrat în lac. Pongo se strecoară ca o felină, în jur şi caută un drum de intrare în desişuri, dar totul fu zadarnic. De câteva ori dispăru din raza noastră vizuală, după ce-şi croii drum în desiş, dar de fiecare dată, revenea, scuturând doar capul.

M-am dus până la malul heleşteului şi m-am străduit să privesc, malul opus. Deodată am auzit lângă mine, un plescăit îngrijorător, astfel încât am făcut repede un pas îndărăt. Acum am recunoscut capul a doi crocodili care pândeau chiar lângă mal. Din păcate nu îndrăzneam să-i ucidem cu pistoalele, de teamă că împuşcăturile ne-ar putea trăda. M-am îndreptat din cauza asta, prost dispus către Marian, care se-ntinsese, undeva mai încolo, în iarba înaltă.

— Nu cred Mariane, că vom putea pătrunde de pe partea asta, ci poate mai degrabă de pe celălalt mal, am opinat eu.

— Trebuie să existe o cale Robert şi eu nu merg de aici, până ce n-o voi găsi! Nu m-am aşezat aici să mă odihnesc, ci vreau să cuget asupra unei posibilităţi de care s-a folosit şi profesorul pentru a ajunge pe celălalt mal.

— Dacă l-am fi întrebat totuşi, poate că ne-ar fi spus şi-acum am fi fost pe celălalt mal. Noaptea va trece repede şi la lumina zilei vom fi cu siguranţă observaţi.

Ca din pământ răsări din nou Pongo în faţa noastră şi la lumina slabă a razelor de lună, am văzut că faţa îi râdea de bucurie.

— *Masser,* Pongo găsii cărarea care duce dincolo! Marian sări repede în picioare şi chiar şi Balling se apropie de noi. Pongo ne conduse, aproape de malul iazului, îndepărtă un tufiş des ce-i sta în cale şi-şi croi drum mai departe.

L-am urmat repede şi-acum înaintea noastră… se afla cărarea îngustă, care înconjura iazul.

— Trebuie să fim prevăzători, ne strigă repede Marian, încă nu ştim cu cine avem de-a face.

Pongo între timp, o luase înainte şi-acum ne-am străduit să mergem mai repede, pentru a-l ajunge. După ce-am înconjurat iazul, Marian ne arată deodată un tufiş foarte des, care stătea lateral de noi. Mâna mea îmi alunecă imediat spre pistol, dar Marian îmi făcu semn să rămân liniştit, pătrunse în desiş, dădu crengile la o parte şi ne arată rădăcinile.

Tufişul stătea într-un cadru, pe care era montat un cărucior, care luneca pe şine. Acum îmi puteam imagina schimbarea bruscă de decor la care asistasem la amiază. Tufişurile erau reale, dar puteau fi îndepărtate exact ca pe-o scenă la teatru.

Acum totul devenea plauzibil şi nu mai avea tenta aceea de poveste sau legendă de mai-nainte şi eram curios, pe cine vom întâlni în această pustietate.

După ce ne-am croit drum prin tufişuri, am găsit terenul plat pe care păşise tânăra indiană. Nu ne-am propus să-l străbatem, ci am rămas în umbra deasă a tufişurilor de pe mal.

Din nou am ajuns la un desiş Încâlcit, dar care de data asta închipuia doar un gard natural. În spatele acestuia se înălţa un zid înalt, pe care nu l-am observat decât când ne-am trezit în faţa lui. Marian îi făcu semn lui Pongo să-l ridice şi privi dincolo. Când ajunse din nou lângă noi, scutură numai capul şoptindu-ne:

— Profesorul a avut dreptate şi sunt foarte curios în legătură cu toată povestea asta. În spatele zidului se găseşte o grădină minunată şi toată vegetaţia luxuriantă pare să se fi întâlnit aici şi e plină de eflorescenţă. Grădina este foarte bine îngrijită şi se pare că face parte dintr-o proprietate mai mare. Poate că nu e bine, să pătrundem aşa aici, întrucât lesne, putem fi consideraţi drept răufăcători şi arestaţi ca atare. Nu ştim nimic despre proprietar, ci doar atât, că o tânără indiană a făcut baie în iaz.

— Dar ce-i cu tufişurile astea mobile? întreabă Balling.

— Poate fi capriciul unui stăpânitor bogat, sau a unei femei bogate. Aş vrea să fac cale întoarsă, dar o voce interioară îmi spune că voi trăi aici o aventură interesantă.

— Atunci să escaladăm pur şi simplu zidul, domnule Farrow, spuse Balling, o să găsim noi mai târziu vreo explicaţie, în caz că va fi necesar.

— Pongo va trebui în orice caz să rămână în afara acestei grădini, asta pentru a ne asigura acoperirea, spuse Marian. Pongo, tu rămâi aici şi dacă nu ne-ntoarcem în două ore, sau nu-ţi dăm cumva de ştire, atunci începi sa ne cauţi.

— Pongo bagă de seamă şi caută *Masser,* ne promise uriaşul.

Am escaladat zidul unul câte unul, ajutaţi de către Pongo. De-ndată ce-am fost jos, de cealaltă parte a zidului, l-am văzut pe Marian care o şi apucase prin grădină, înainte de-a proceda la fel, am considerat să mai arunc o privire spre această minunată grădină. După părerea mea, aparţinea cel puţin unui prinţ şi m-am minunat de hotărârea lui Marian, de a ne forţa drumul aici. Dacă vom fi surprinşi nu ne va folosi la nimic nici o explicaţie şi la fel credea şi Balling, care tocmai acum fusese ridicat de către Pongo, peste zid.

— Nemaipomenit, îmi şopti el la ureche, aşa ceva n-am mai văzui niciodată, exact ca în poveşti!

A trebuit să ne grăbim să ne coborâm de pe zid, întrucât Marian, deja trecuse peste pajişte. Întrucât zidul nu era chiar atât de înalt, am reuşit să-l sărim fără greutate şi-acum ne găseam cu toţi lângă Marian. Acesta ne arată înainte, unde la o oarecare depărtare între arbori înalţi se vedea o clădire maiestuoasă, un adevărat palat.

— Ar fi mai bine să ne-ntoarcem Mariane, i-am şoptit prietenului meu, întrucât mă temeam că vom avea serioase neplăceri, pătrunzând pe teritoriul unei proprietăţi străine.

— Acum e prea târziu Robert, putem să ne continuăm drumul. Dacă facem cale întoarsă, nu vom mai lămuri niciodată misterul acestui iaz şi ne vom bate capul degeaba, regretând poate. Aşadar înainte!

Ne-am continuat aşadar drumul spre falnica clădire. Pentru a nu fi descoperiţi prematur, ne-am aplecat cât am putut sub vegetaţia abundentă tropicală, folosindu-ne de orice acoperire ni se oferea.

În cele din ne-am aflat la o depărtare de câţiva metri de palat, fără să vedem nici un om. Pătrunsesem deja cu toţii în palat, unde putea să stea de veghe vreo santinelă, deşi palatul părea nelocuit.

Am privit cu multă atenţie clădirea. Nimic nu se mişca aici şi nu se părea că palatul era blestemat. Din păcate această linişte ciudată, nu era decât o aparenţă şi de asta ne era dat să ne convingem foarte curând.

II
UN MAHARAJAH CIUDAT

MARIAN SE STRECURĂ MAI DEPARTE mai departe şi ajunse ta o uşă mică, pe care, spre mirarea noastră, o găsisem deschisă. El ne făcu semn şi noi l-am urmat imediat. Marian deschise uşa şi lasă şuvoiul luminos ai lămpii sale de buzunar, să măture încăperea din faţa noastră. O cameră mică, mobilată luxos, se găsea în faţa noastră, dar aducea mai degrabă cu anticameră, sau un coridor. Din nou am vrut să-l fac atent pe Marian, să ne întoarcem, dar acesta şi păşise spre uşa care se afla în faţa noastră.

Din păcate am fost cât se poate de neprevăzători, pe când am dat să-l urmăm. Balling şi cu mine mergeam unul lângă celălalt şi înainte ca mâna lui Marian să atingă clanţa, pământul se surpă sub noi şi ne-am trezit foarte curând într-o pivniţă care părea destul de adâncă.

În timp ce cădeam încă, îmi trecu prin minte că ne vom zdrobi, cu toţii de podea, dar, spre mirarea noastră prăbuşirea fu aproape total amortizată. Am căzut pe nişte saltele căptuşite cu vată şi când mi-am îndreptat privirea în sus, se mai vedea încă arzând lampa lui Marian, care-i căzuse din mână. După părerea mea distanţa de la care căzusem era de cel puţin opt metri!

Trapa secretă se-nchise încetul cu-ncetul deasupra noastră, în timp ce întunericul ne învălui, în timp ce noi zăceam pe saltele.

Am vrut să ridic lampa mea de buzunar şi s-o pun în funcţiune, dar Marian ne opri să vorbim şi pe mine să aprind lampa.

Trecu cam o oră întreagă, fără ca să se-ntâmple ceva deosebit de-aceea am aprins în cele din urmă lampa, începând să percheziţionăm peste tot. Din păcate nu era nici o cale de scăpare decât prin trapa din plafon, la care nu puteam ajunge în nici un fel, chiar dacă ne-am fi urcat unul pe umerii celuilalt.

Mi-am stins lampa de buzunar, acum că am văzut cum stăteam şi am rămas aşa tăcuţi pe întuneric, aşteptând derularea de la sine a evenimentelor.

A mai trecut înc-o oră, după care am auzit paşi deasupra noastră.

— Acesta este Pongo, am strigat eu, cu glas înăbuşit. Va trebui să-l aver… mai departe n-am reuşit să spun nimic. Trapa se deschie din nou şi un corp întunecat căzu peste noi. Ne-am rostogolit repede pe-o parte, pentru că dintr-o dată…

Pongo fu lângă noi. Mi-am aprins din nou lampa şi i-am luminat faţa care exprima nedumerirea.

— *Masser,* Pongo aşteptat, apoi sărit peste zid, căutat *Masser!*

— Şi ne-ai găsit, Pongo! râse Marian. Ai căzut şi tu în cursa în care am căzut şi noi, mai spuse el uitându-se amuzat la faţa descumpănită a camaradului nostru.

— Acum să-ncercăm, să ajungem sus, domnule Farrow, fu de părere Balling, până la trapă vom reuşi oricum să ajungem.

— La asta m-am gândit, când l-am văzut pe Pongo, că ni s-a alăturat.

Pentru camaradul nostru va fi o joacă, să ne tragă sus, spuse Marian. Haide Pongo, dacă te-ai odihnit destul, să ne sprijinim de perete şi să formăm o scară.

Uriaşul negru care mai stătea încă nedumerit pe saltea sări acum drept în picioare şi porni spre perete. Am alcătuit repede o scară pe umerii uriaşului, cu Marian vârf de lance. Acesta ajunse, cum era şi prevăzut cu uşurinţă la trapă, dar o găsi zăvorâtă!

Degeaba încerca acesta s-o împingă-n sus, sau s-o tragă înspre interior sau lateral, în speranţa că va reuşi s-o deschidă, nu reuşi În ciuda eforturilor sale, Marian se coborî înfuriat din nou la podea şi împreună am început să căutăm din nou, după vreo uşă secretă. Toate căutările noastre fură sortite eşecului!

Stăteam deja de ore întregi aşteptând să apară cineva, acel care ne indicase cursa aceasta dar… nu apăru nimeni! În curând în cele din urmă, se va lumina de ziuă şi speram ca va apare o oarecare animaţie în palat. Trecu însă şi răgazul acesta şi nimic nu se întâmplă. Domnea atâta linişte în jur, încât se părea că întreg palatul şi împrejurimile sale sunt pustii. Nu se făcea auzit nici un pas, nici o voce şi totuşi trebuia să fi fost vreun suflet de om care să fi instalat această capcană.

Se făcu amiază şi încă nimic nu se întâmplă. Stomacul meu începu să se revolte din cauza foamei şi mă întrebam dacă eram sortiţi să flămânzim aici, sau chiar să murim de inaniţie dacă nu cumva se va fi epuizat aerul înainte.

De-abia mi-am dus gândurile până la capăt, când am auzit în fine un zgomot uşor sus şi o dâră de lumină, străbătu până la jos, la noi. Concomitent căzu şi un coş lângă noi şi de-abia am reuşit să-l desprindem de sfoara de care era atârnat, că aceasta şi fu repede trasă în sus, trapa închizându-se imediat, fără să fi avut posibilitatea de a vedea vreun chip.

— Ei, cel puţin nu vom răbda de foame în văgăuna asta ne strigă Balling. Drace, uite şi două sticle de vin şi asta-i foarte drăguţ din partea directorului temniţei noastre.

— Iată că avem şi ţigări aici, am spus arătând spre o cutie, ce conţinea într-adevăr ţigarete.

— Asta-nseamnă că nu ne vor pedepsi prea tare, zise Marian după ce cercetă coşul în care se găsea suficientă mâncare, pentru patru persoane.

— Binecuvântat fie pământul, strigă amuzat Balling, care şi întinse mâna după un picior de fazan. Să trăiască amfitrionul nostru.

După bogăţia alimentelor din coş, puteam judeca, că, era de aşteptat o pedeapsă nu prea drastică, pentru cutezanţa noastră, ceea ce ne conferi o bună dispoziţie. Deodată îmi trecu prin minte, care aproape că făcu să mi să-nţepenească o bucată de carne în gât.

— Mariane, am spus, după ce-am reuşit să-mi revin oarecum, nu cumva asta e ultima noastră masă, cea de dinainte de execuţie?

Marian şi Balling încetară deodată să mestece şi mă priviră cu multă gravitate. În timpul mesei ne aprinserăm lămpile noastre de buzunar şi-acum şuvoiul luminos puse mai mult în evidenţă paloarea feţelor acestora.

În cele din urmă Balling se reculese şi zise:

— Ne-ai stricat pofta cu remarcile asta domnule, Bertram! Nu cred defel că asta va fi ultima noastră masă pe pământul ăsta, aşa că îmi voi relua masa.

Nu părea însă să fie prea convins de asta, întrucât în curând îşi puse deoparte hartanul de carne, din care mestecase şi scutură cu îngrijorare capul.

Şi Marian se posomorâse, întrucât nu era deloc exclus şi avea dreptate. Dacă gazda noastră nu şi-ar fi propus nimic rău în privirea noastră, ar fi spus ceva, sau s-ar fi prezentat, aşa puteam deduce, că dorea numai să ne pierdem înainte de vreme forţele.

Am continuat să fumăm în tăcere şi m-am mirat că în ciuda fumului acumulat, aerul continua să rămână proaspăt. Se putea deduce de aici că exista vreun mijloc oarecare de ventilaţie, necunoscut nouă.

L-am atras atenţia asupra acestui fapt lui Marian şi neam pus din nou pe căutat, în întreaga încăpere. După ce-am ridicat saltele am văzut practicate în podea nişte găuri mici, prin care pătrunde aerul.

— Să mai fie oare, aici sub noi, o altă încăpere? întreabă Balling şi arată-n jos.

— N-ar fi exclus, răspunse Marian, după un scurt răgaz de gândire, dar cel mai probabil există, că sub noi se găseşte doar o gură de aerisire. Ar trebui să căutăm în podea, să dăm de gura asta, sau puţul de aerisire pe care-l bănuiesc că există, dar din nefericire, ne lipsesc uneltele.

— Să sperăm numai că nu ne vor gaza, în cele din urmă, am opinat îngrijorat.

Balling tresări furios.

— Prea le vezi pe toate în negru, astăzi domnule Bertram. Întâi ne strici prânzul şi-acum ne mângâi cu ideea că poate o să murim de-o moarte plăcută, otrăviţi cu gaze.

— Spun doar ce s-ar putea întâmpla domnule Balling. Trebuie să luăm în calcul toate posibilităţile şi cred că prietenul meu Marian, gândeşte la fel.

— Ai dreptate, dragă Robert. Asta mi-a trecut prin cap şi mie. Sper însă, că diseară, când ni se va aduce cina, să putem face o încercare de evadare, cu sorţi de izbândă.

Balling şi cu mine, ciulirăm urechile. Să existe cu adevărat vreo posibilitate de evadare din carcera asta şi Marian s-o fi şi luat deja în considerare?

Pongo care până-n acest moment, zăcea tăcut la podea, ne şopti brusc:

— Dacă diseară, *Masser* se caţără pe umeri lui Pongo, poate ieşi de aici dacă deschide trapa.

— Bravo Pongo, la asta m-am gândit şi eu şi cred ca e singura posibilitate de-a ieşi de aici, strigă Marian. Dar ne vei putea ţine atâta vreme în spinare, Pongo? Ar putea dura destul de mult, până va veni cineva să deschidă trapa.

— Pongo ţine *Masser!* veni prompt răspunsul.

Din nefericire planul nostru nu putu fi dus ta îndeplinire, întrucât chiar înainte de venirea serii, ni se făcu atât de somn, încât de-abia m-am putut abţine să nu închid ochi. Gânduri negre îmi trecură prin minte şi degeaba m-am străduit din toate puterile să rămân treaz, am remarcat deodată că nu-mi mai puteam mişca membrele. Eram ca paralizat. Ultimul meu gând fu la găurile practicate în podea, prin care putea intra gazul otrăvitor, apoi îmi pierdui cunoştinţa.

Când mi-am revenit din nou în simţuri, mi s-a părut că visez.

Nu mai zăceam în binecunoscuta pivniţă, ci într-o încăpere, mobilată luxos şi cu bun gust, care mă făcu să mă gândesc imediat la maharajahul misterios şi palatul lui.

Lângă mine stătea întins Marian, ca şi mine, pe perne de mătase şi părea că doarme. Mirat peste poate, de ceea ce vedeam, m-am ridicat în capul oaselor, pentru a putea privi

înjur. Cu ocazia asta, am remarcai că nu eram legat şi că mă puteam mişca în voie. Am vrut să-l trezesc pe Marian, dar n-am reuşit, încă era probabil sub efectul prafului adormitor.

Nu se vedea nici o uşă şi ferestrele erau prevăzute cu gratii solide, aşadar, tot prizonieri!

Nu m-am putut opri să nu mă gândesc la copiosul prânz, pe care l-am privit ca ultima masă, a condamnatului. Amfitrionul nostru nu ne dorea cu siguranţă moartea, întrucât altfel, ne-ar fi putut suprima cu uşurinţă pe când eram prizonieri în pivniţă.

Abia acum mi-am dat seama de lipsa lui Pongo şi a lui Balling. Unde puteau fi aceştia?

Şi ce va face Maha dacă nu ne întoarcem?

Am deschis fereastra, uitându-mă la grădina splendidă care mi se releva în faţa ochilor. Concomitent am constatat, că era din nou ziua-n amiaza mare. Aşadar trebuia să fi stat în nesimţire, sub acţiunea prafului de dormit peste douăsprezece ore.

În spatele meu, am auzit brusc un zgomot şi m-am întors numaidecât.

Nu era decât Marian, care tocmai se deşteptase din letargia sa. Eram tot atât de mirat, pe cât fusesem eu mai înainte şi-acum se ridică întocmai cum făcusem şi eu şi se-ndreaptă spre geam.

— Bună dimineaţa, dragă Mariane! Ai dormit bine?

— Mulţumesc Robert, chiar foarte bine! Parcă m-am născut din nou, îmi mărturisi camaradul meu, zâmbind cu toată faţa. Dar acum trebuie să mai aflăm unde sunt prieteni noştri, Pongo şi Balling şi mai ales cum scăpăm de aici.

— Astea-s întrebări la care nu ţi-aş putea nici eu răspunde, mai ales, că nu m-am trezit, decât cu câteva minute înaintea ta.

Marian, se duse din nou la fereastră, privi afară după care scutură uimit capul.

— Acum chiar că, cred şi eu în minuni, dragă Robert! Profesorul se pare c-a trăit pe pielea lui toate astea şi ne-a trimis aici, cu-n scop bine determinat. Poate pentru a dezlega misterul.

— Pe mine mă miră cu totul altceva şi anume ce vor oamenii aceştia de la noi. Nu ne pot închide doar aici şi să nu se arate deloc, trebuie să se lămurească odată, cum stau lucrurile.

— Ce vor oameni ăştia de la noi Robert, acum chiar c-ai zis-o!

Mai bine zis, el se-ntreabă, ce vrem noi de la ei, fiindcă am impresia că noi suntem mai degrabă intruşii şi nu aceştia.

Şi cu ţoale acestea proprietarul sau proprietarii nu ne iau drept hoţi, ci mai degrabă… Musafiri.

Din nou se făcu auzit în spatele nostru un zgomot uşor. În toiul discuţiei noastre, o luarăm din nou spre geam, dar acum ne-am întors pe… călcâie şi chiar în mijlocul camerei, unde cu câteva clipe mai înainte nu se găsea nimic, se afla întinsă o masă, cu-n mic dejun copios.

De unde să fi apărut, aşa din senin?

Marian arată spre podea şi spuse doar:

— De-acolo, din podea bineînţeles nu-i nici un mister aici.

— Aşadar ca-n „O mie şi una de nopţi”. Masă aşează-te, masă strânge-te!

— Ceea ce e fascinant că o poveste aici, este fastul şi bogăţia care par mai mari chiar decât cele pe care le-am văzul până acum în palatele indiene. Dar hai să onorăm masa asta, aşa cum se cuvine, simt cum îmi lasă deja, gura apă!

Am luat pilda lui Marian şi n-am iertat nimic, din ce ni se pusese pe masă. Acum eram mulţumit dacă facem abstracţie, de gândurile pe care ni le făceam asupra sorţii camarazilor noştri Pongo şi Balling. Oare să fie şi ei la fel de bine îngrijiţi şi serviţi ca şi noi, sau îşi pierduseră viaţa, înăbuşindu-se prin contactul cu gazul adormitor?

Am început din nou să examinăm încăperea, Marian şi cu mine, dar în ciuda străduinţelor noastre, n-am descoperit nimic, nici o trapă secretă şi totuşi pe undeva trebuia să fi fost aduşi în această încăpere. Prin podea poate, ca şi micul nostru dejun. Mi-am rotit din nou privirile spre măsuţa, unde mâncasem, aproape într-un gest maşinal, dar am rămas din nou surprins, constatând că măsuţa… Dispăruse! Se impunea deci concluzia că amfitrionul nostru ne examina de undeva, fără ca s-o ştim.

Am vrut să-i împărtăşesc lui Marian gândurile mele. Acesta ridică numai din umeri zicându-mi:

— Am bănuit de la-nceput dragă Robert, fiecare vorbă ce-o spunem e auzită. Din cauza asta, vorbesc nemţeşte.

— Nu cred c-ajută la ceva! Dar s-aşteptam, s-avem răbdare, poate ne vom lămuri în cele din urmă.

— Ai dreptate Robert, aici nu ne rămâne altceva de făcut. Grădina asta mă umple de uimire. Proprietarul trebuie să dispună de-un personal cu înalta calificare în branşă, pentru ca grădina să arate aşa.

Am trecut din nou la geam, uitându-ne afară. Deodată am văzut câţiva oameni, printre care şi pe tânăra indiancă pe

care o văzusem la iazul din junglă. Aceasta mergea liniştită, prin aleile îngrijite ale grădinii purtând un bogat vestmânt indian şi bijuteriile încrustate în el, păreau să valoreze sute de mii de lire.

Împrejurările în care vedeam bogăţia exotică a grădinii şi-a întregului anturaj, mă făcură să mă gândesc din nou la vechile basme indiene, populate de prinţese, ca aceea de acum.

Pe când gândurile mele colindau pe tărâmurile feerice ale poveştilor, trei leoparzi îi săriră fetei în faţă, înconjurând-o. Leopardul este un animal adesea domesticit în India şi serveşte ca însoţitor la vânătoare şi-acum aceste feline îmi făceau impresia unor câini credincioşi care-şi întâmpină stăpâna.

La un moment dat, prinţesa se-ntoarse şi privi în sus, spre fereastra noastră. Privirea acesteia nu era nici furioasă, nici mânioasă, ci mai mult o privire rugătoare, plină de îngrijorare. Deodată răsună o chemare sonoră şi parcă înspăimântată, indianca se-întoarse în jur şi-şi continuă drumul.

M-am uitat spre Marian, care îşi clătină la rându-i mirat, capul. Îmi făcu însă un semn tainic, ca să nu vorbesc, bănuia poate pe drept cuvânt că aici ne aflam în plin mister. Din nou am auzit un zgomot uşor şi… De data asta, în mijlocul camerei se afla un tânăr indian. Acesta nu avea nici o armă, în faţă purta numai un şorţ alb. Se pleacă adânc în faţa noastră şi ne zise:

— Prinţul Kalingo, stăpânul şi binefăcătorul meu, îi salută prin mine pe *sahibi* şi îi pofteşte să ia masa de prânz împreună.

— Transmite-i rogu-te, stăpânului dumitale, salutul nostru călduros şi mulţumirile noastre pentru ospitalitatea arătată. Ne simţim onoraţi să luăm masa cu înălţime sa. Am avea însă o rugăminte. Poţi şi ţi-e permis să ne spui unde ne găsim? Se adresă, amabil Marian tânărului Indian.

— *Sahibii* se găsesc în Palatul Basmelor ai prinţului Kalingo. Mai mult nu îmi este permis să spun, răspunse indianul. O să mă reîntorc peste două ore pentru a-i lua pe *sahibi* la masă.

Spunând vorbele acestea, indianul dispăru din nou, de parcă l-ar fi înghiţit pământul. Şi aşa era.

— Ei Robert, ce mai spui acum? Ne aflăm aşadar în Palatul Basmelor al prinţului Kalingo. Aventura noastră are un debut deosebit de interesant, fu de părere prietenul meu.

— Ar fi trebuit să-ntrebi poate de soarta lui Balling şi-a lui Pongo, nu ştim de ce nu pot scăpa de impresia că li s-a întâmplat ceva.

— Nu prea cred Robert; mai dimpotrivă să vezi c-o să-l întâlnim pe Balling la masă.

— Şi cu Pongo, cum rămâne? Poate că fiind negru a fost mai prost tratat.

— Linişteşte-te Robert, Pongo nu va permite nimănui să-l trateze prost aşa că nu-mi fac griji din cauza asta.

Am trecut din nou la fereastră. Indianca, părăsise între timp grădina, dar cei trei leoparzi, mai dădeau târcoale. Un miros aromat de plante veni de jos şi regretam sincer că noi n-avusesem încă privilegiul de-a ne plimba prin grădina asta minunată.

Ne-am întins pe divan şi-am mai sporovăit de unele de altele, până ce tânărul indian apăru din nou în faţa noastră. Cele două ore de aşteptare se scurseseră.

Tânărul o luă înaintea noastră spre un perete, dădu unul din preţioasele covoare ce-l acoperea, la o parte şi bătu de trei ori într-o uşă capitonată, mascată-n zid. Uşa se deschise şi indianul ne făcu semn să-l urmăm. N-am fi găsit niciodată culoarul acesta secret, atât de bine era ascuns în zid.

Am pătruns, prin mai multe încăperi fiind uimiţi de fiecare dată, de bogăţia aleasă a mobilierului autentic indian, fără nici o piesă europeană.

În cele din urmă am ajuns într-o cameră mare, care servea pare-se de sufragerie, iar masa din mijloc era încărcată cu felurite bunătăţi rare şi foarte costisitoare. Uşa se-nchise cu zgomot în urma noastră şi acum ne-am trezit singuri în încăpere.

Am aşteptat la uşă, sosirea prinţului, iar între timp neam familiarizat cu încăperea în care ne aflam. Voiam tocmai să-l fac atent pe Marian asupra rarităţi indiene, când în faţa noastră, o perdea grea s-a dat brusc la o parte şi un indian înalt îmbrăcat într-un vestmânt bogat, pătrunse înăuntru.

Am făcut o plecăciune în faţa acestuia, dar indianul îşi continuă drumul spre noi, ne întinse mâna, împodobită de-asemenea cu inele de preţ şi ne spuse:

— Vă salut domnilor şi vă urez un călduros „bine-aţi venit” în palatul meu. Ştiu că am în faţă pe domnii Farrow şi Bertram şi mă bucur să vă văd în casa mea.

Indianul vorbea o engleză impecabilă şi dacă n-aş fi avut în faţa ochilor chipul acesta indian, aş fi crezut mai degrabă că vorbele astea sunt spuse de-un demn reprezentant al aristocraţiei engleze. Marian răspunse politicos:

— Vă mulţumesc, înălţime, că ne-aţi primit în acest minunat palat, deşi ne aşteptam la o recepţie mai puţin binevoitoare. Mi-aş putea permite să vă întreb, unde se află tovarăşii noştri?

— Vă rog domnilor, luaţi loc mai întâi. Vom putea discuta despre toate, în timpul mesei, de aceea am dat dispoziţii să se pregătească totul aici, pentru a nu mai fi deranjaţi ulterior.

Spunând asta, ridică castronul, ţinându-l în faţa noastră. O asemenea atenţie din partea gazdei noastre, pe proprietatea căruia am pătruns mai degrabă prin efracţie, nu am aşteptat-o. Puteam acum să-l privesc în voie şi-am citit numai onestitate, în trăsăturile şi privirile sale, iar pe faţa sa simpatică n-am găsit urmă de şiretenie. Puteam să-i apreciez vârsta, la cel mult 40 de ani.

— Pe bună dreptate vreţi să ştiţi domnitor, unde se află camarazii dumneavoastră. Ei bine, ei iau prânzul, ca şi dumneavoastră şi nu-i aşteaptă de asemenea nici o neplăcere. Sigur, aţi pătruns cam forţat să zicem pe proprietăţile mele, dar nu vom mai discuta acest subiect, dacă-mi veţi spune fără ocol, care a fost motivul care v-a împins la aceasta.

— Nu e greu de ghicit Excelenţă, a fost doar simpla curiozitate. Ne cunoaşteţi şi ştiţi că suntem mereu în căutare de aventuri. Din întâmplare am văzut o tânără indiană pe plaja de lângă iazul din junglă şi ne-am bătut capul să aflăm cum a ajuns aici, în regiunea asta, pustie.

Am înconjurat lacul şi-am dat în fine de grădina dumneavoastră. După ce-am aruncat o privire peste zid, am fost fermecaţi de ce am văzut şi nu ne-a mai răbdat inima de-a renunţa să aruncăm o privire mai îndeaproape, era de parcă-am fi ajuns pe tărâmul poveştilor.

La auzul ultimilor cuvinte ale lui Marian trăsăturile feţei prinţului se luminară, tot mai mult pentru ca la sfârşit să ne spună zâmbind:

— Da domnilor, chiar vă aflaţi pe un tărâm al poveştilor şi locuiţi într-un palat al acestora! Dar pentru pătrunderea ilegală aici trebuie să vă aplic o pedeapsă. Aţi putea să-mi spuneţi trei poveşti indiene, pe care eu nu le ştiu deja? Dac-o faceţi, sunteţi din nou liberi, împreună cu însoţitorii dumneavoastră!

Marian deveni dintr-odată foarte grav, îl privi pe prinţ, spunându-i:

— Aş putea să spun o astfel de poveste, poate chiar trei, dar ar avea vreo importanţă, dacă acestea au fost cândva scrise?

— Da, domnule Farrow, pentru mine, are importanţă, ca poveştile să fie inedite, chiar dacă au văzut vreodată lumina tiparului. Cu asta îmi veţi dovedit că n-au fost inventate. Toate cărţile indiene, cu asemenea teme, le cunosc pe dinafară, întrucât mă privesc pe mine însumi ca pe unul din eroii acestora. Vă dau deci trei zile timp de gândire.

— Şi dacă se va întâmpla ca nici o poveste pe care-o ştiu să-nu fie o inedite pentru înălţimea voastră, ce se va întâmpla atunci?

— În acest caz, vă voi reţine aici. Va trebui apoi să mă ajutaţi să inventez eu noi poveşti, care să fie plauzibile.

M-am uitat dintr-o parte spre prietenul meu. Chipul său devenise grav şi nici eu nu ştiam ce să mai cred despre o asemenea conversaţie. Marian privea tăcut în farfuria sa, părând să chinuiască, deodată îşi ridică capul şi spuse:

— Ştiu cu siguranţă o poveste inedită pentru dumneavoastră Excelenţă, dar o voi povesti mâine, întrucât trebuie să-mi reamintesc cu precizie toate amănuntele. Aş putea însă să vă întreb, ce se va întâmpla cu ghepardul nostru în caz că nu avem permisiunea de-a ieşi de aici? Îi va merge prost, întrucât l-am încuiat în camera însoţitorului nostru, Pongo.

— Puteţi fi liniştit domnule Farrow, Maha al dumneavoastră, se găseşte deja aici. A părăsit într-un fel oarecare camera în care era închis şi v-a urmat până-aici. L-am găsit în faţa zidului, aşteptând acolo, l-am prins şi l-am pus într-o cuşcă, dar este bine îngrijit.

Asta era, aşadar. Acum ne găseam cu toţii în puterea acestui prinţ.

Dar aveam oare să simţim pe pielea noastră, puterea prinţului?

Nu aveam doar altceva de făcut decât să spunem nişte poveşti indiene, după care vom fi din nou liberi.

După masă, prinţul ne însoţi în camerele noastre. Ne promise că vom avea voie să ne plimbăm şi prin grădină, dar în acest caz trebuie să permitem să fim legaţi.

— Oameni atât de periculoşi ca dumneavoastră, nu pot fi lăsaţi să umble noaptea nestingheriţi prin preajma palatului. Aţi putea fugi şi-n acest caz, s-a zis cu poveştile mele, încheie prinţul râzând.

Mai trebuie menţionat aici, că ne-au fost luate de la bun început toate armele; cu toate acestea l-am fi putut lua prin surprindere foarte uşor pe prinţ, dar ne-am fi putut aştepta apoi la o rezistenţă îndârjită din partea numerosului personal al casei. După ce ne-am aflat din nou singuri în camerele

noastre, am discutat pe îndelete situaţia noastră. Fireşte în şoaptă, întrucât puteam fi ascultaţi.

— Ce spui de ideea nebunească a prinţului Mariane să ne ţină prizonieri de nu-i vom spune povestea potrivită?

— N-ai observat în afară de asta nimic Robert?

— Că prinţul vorbeşte o engleză perfectă!

— Nu-mi iese din cap ideea profesorului, cu minunea indiană. Aici trebuie să fie un secret, pe care va trebui să-l lămurim.

Stăteam la fereastră vorbind încet, din precauţie. Din poziţia noastră nu se vedea uşa secretă măcar, cu atât mai puţin să ne reuşească s-o deschidem. Am căutat în toate părţile, dar degeaba.

— Salutare domnilor şi să vă fie de bine, veni brusc o voce şi când am ridicat privirea, în faţa noastră stătea surâzător… Balling.

— Ei dragul meu, cum îţi place, excursia noastră, îl întreabă Marian, după ce-i răspunse bucuros la salut.

— Excelent, domnule Farrow. L-am gratulat însă pe domnul Bertram nu tocmai cu cele mai măgulitoare epitete, după ce ieri ne-a stricat apetitul, vorbindu-ne de cina din urmă a condamnaţilor. Rar am trăit momente mai plăcute, dup-aceea.

— Mă bucur s-aud asta dragă Balling, dar unde a rămas Pongo şi cum de ţi-e permis să ne vizitezi?

— Pongo se găseşte într-o cameră specială, fiindcă oamenii prinţului par să se teamă foarte mult de el. După cum am auzit, prinţul ar dori să-l păstreze pe Pongo pentru sine.

Am râs la ideea asta, întrucât Pongo nu se va lăsa aşa uşor convins.

— Şi ştiţi, sau bănuiţi cumva domnilor, ce a vrut prinţul de la mine, atunci când m-a vizitat, în camera mea? Să-i povestesc unul din basmele indiene, pe care nu le cunoaşte deja.

— Cu noi lucrurile s-au petrecut aidoma, dragă Balling, numai că numărul poveştilor se ridică la trei. Aşadar trebuie să ne gândim în total, la patru poveşti frumoase.

— I-am şi spus una domnule Farrow, dar prinţul vrea numai poveştii scrise, pe care nu le cunoaşte, încă. Şi când mă gândesc că i-aş putea inventa una, foarte frumoasă.

— Ai observat altfel, ceva deosebit în acest palat, domnule Balling?

— Atât doar că prinţul stăpâneşte limba engleză ca nimeni altul şi că are asemenea idei năstruşnice.

— Dar pe tânăra indiancă n-ai mai văzut-o?

— Din păcate nu, dar speram s-o revăd spre amiază, când se va îndrepta spre locul ei obişnuit de baie. Din păcate n-am mai avut timpul s-o fac, întrucât a apărut prinţul şi m-a condus încoace.

— Poate c-a făcut-o intenţionat, domnule Balling. Poţi avea o privire liberă, stingherită, din camera dumitale, de pe cealaltă parte a clădirii în spatele grădinii?

— Bineînţeles şi dacă frumoasă înotătoare, voia să meargă la iazul ei, trebuia să treacă neapărat pe lângă fereastra mea.

— Păcat că prinţul nu i-a permis şi lui Pongo să ne viziteze, va trebui să-l rog pe prinţ să ne îngăduie aceasta, îşi exprimă regretul Marian.

Ne-am înţeles cu Balling, care trebuia să se reîntoarcă în camera sa, să ne reîntâlnim în ziua următoare, în grădină.

După ce Balling a părăsit încăperea am mai stat pălăvrăgind şi fumând la fereastră. Indiana nu mai apăruse, dar Marian spera ca rezolvarea misterului în care ne vârâsem să vină dinspre partea acestei indiene frumoase. Şi într-un fel am avut noroc, întrucât, după amiază târziu, către seară, am văzut-o, de data asta însoţită numai de către două servitoare, leoparzii lipsind de data asta. Trecu de câteva ori, pe sub fereastra noastră, fără să ridice ochii. Dar deodată ridică capul, pentru foarte scurt timp şi ne arată ceva alb ce ţinea în mână, apoi îşi reluă mersul de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, servitoarele care o însoţeau se părea că n-au băgat de seamă nimic.

— Ce-a fost asta, Mariane, ce ne-a arătat de jos fata am vrut să ştiu eu.

— Cred că-i vorba de un bilet şi-acum trebuie să fim foarte atenţi, unde o să ni-l lase, ca să ne parvină.

Aşadar Marian credea că-i vorba de o notiţă, sau un bilet.

Trebuia să fi fost extrem de concentrat şi atent, ca să poată vedea un lucru neînsemnat ca acesta.

Acum indiana se opri în faţa unui tufiş înflorit, ale căror flori ea le cuprinse cu mâna şi la atrase spre sine, ca şi cum ar fi vrut să le miroase mai bine.

Cu ocazia asta, se uită din nou spre noi, iar Marian făcu un semn prevenitor cu mâna, dându-i de ştire că am înţeles. Imediat dup-aceea îşi reluă mersul.

După ce indianca părăsise grădina, Marian îmi spuse în şoaptă:

— Ştii ceva, Robert, tare aş avea chef să mă duc acum în grădină, cu siguranţă că mi-ar veni în minte, mult mai uşor ideile despre povestea pe care va trebui s-o spun.

— Păcat, că nu-l putem încunoştinţa pe prinţ am răspuns cu glas tare, tare aş avea poftă de o gură de aer proaspăt mai ales, că afară s-a răcorit considerabil.

De-abia am terminat de spus ultima propoziţie, când în spatele nostru, din nou se auzi o voce:

— Dacă *sahibii* vor să coboare în grădină, atunci, va trebui să-i însoţesc. Înălţimea sa, renunţă la cătuşe, dacă *sahibii* îşi dau cuvântul că nu vor încerca să evadeze. În afară de asta, vom fi întovărăşiţi de către doi leoparzi.

Marian promise că pe timpul acestei plimbări nu va încerca să evadeze şi-o făcu şi în numele meu. Am luat loc în „ascensorul" care ne duse din camera noastră, în jos şi-am ajuns într-o mică încăpere, a cărei uşă ducea afară, în grădina minunată pe care-o admirasem atâta. Tânărul indian care ne însoţea, rămânea mereu la trei paşi depărtare de noi şi ţinea de lesă în fiecare dintre mâini, câte un leopard. Dacă am fi încercat să fugim, n-ar fi trebuit decât să asmuţe asupra noastră felinele şi nu am mai fi apucat să ajungem departe.

Marian făcu un mare ocol, înainte de a se apropia de tufişul lângă care se oprise, tânăra indiană. El arată spre plantele înflorite şi întreabă pe servitorul indian, dacă-i era îngăduit, să-le miroase, mai îndeaproape. Când acesta, ne bănuind nimic rău, răspunse afirmativ, Marian luă o floare şi-o duse la nas.

În timpul acesta ochii săi rătăceau din floare în floare, până ce ochii săi s-au putut opri, asupra celei potrivite. O împinse puţin în jos şi-n timp ce scoase chipurile o exclamaţie de admiraţie, atrăgându-mi atenţia asupra bogăţiei coloritului, scoase cu îndemânare un mic bileţel dintre frunzele unde-l ascunse indianca şi-l lasă să-i scape în buzunar.

Am mai rămas o oră întreagă în grădină şi-am admirat, nenumăratele feluri de petale, apoi Marian făcu un semn, că doreşte să ne întoarcem în camera noastră şi am fost conduşi pe acelaşi drum pe care am venit, sus, în camerele noastre.

De-abia am fost singuri, că Marian o şi porni spre unul din colţurile camerei şi scoase biletul, am citii împreună următoarele.

— Dacă vă veţi întoarce la Manipur şi veţi vorbi cu profesorul, spuneţi-i că puteţi vorbi deschis cu dânsul, fiindcă acum, o permit. Dacă va fi posibil, vă voi arăta la noapte un mijloc de-a părăsi palatul, împreună cu însoţitorii dumneavoastră. Nu şovăiţi, fiindcă la Manipur veţi afla mai multe decât aici. Ellen G.

Marian îşi puse biletul la loc, izbucnind în râs, la întrebarea mea mirată, el răspunse că misterul începe să se ridice şi că bănuielile sale, încep să se adeverească.

— Dar semnătura nu aparţine unei indience, Mariane şi scrisul e fără nici o greşeală, am observat eu.

— Aşa este Robert şi dacă bănuielile nu mă înşeală scrisul, ca şi semnătura, aparţin pe de-a-ntregul unei englezoaice.

— Aşadar presupui că o englezoaică este ţinută aici prizonieră, care ne dă de ştire prin tânăra indiancă?

— Nu Robert, nimeni nu-i prizonier aici, cât despre tânăra indiancă, dar mai bine, nu, vei avea parte de-o porţie zdravănă de surprize, pe care nici măcar nu le-ai visat!

Deşi am insistat, să-mi spună despre este vorba, n-am reuşit în nici un fel.

— Mai bine gândeşte-te că soluţia este atât de formidabil de simplă, încât am găsit-o încă în timpul mesei de prânz, dar acum te rog, tăcere, întrucât, ne va fi adusă îndată masa de seară.

Într-adevăr, apăru îndată masa şi gustarăm bucatele minunate puse la dispoziţie. Marian vorbi despre lucruri neînsemnate, întrucât bănuiam că suntem spionaţi.

Două ore după masă, ne-am aşezat la orizontală. Ne simţeam confortabil între pernele moi, astfel încât de-abia am băgat de seamă cum a dispărut lumina. Din nou ni se părea că suntem încontinuu observaţi.

De somn nu putea fi vorba. În întuneric am aşteptat să apară, eliberatoarea noastră, dar trecu o oră după oră, fără să primim nici un semn.

În cele din urmă trecuse bine de miezul nopţii şi am auzit un zgomot uşor, semn că cineva a pătruns în cameră. Foarte neclar am văzut o siluetă, dar nu-mi dădeam seama dacă e indiana sau nu. Am continuat să stau liniştit mai ales că nici Marian nu dădea vreun semn de viaţă.

Uşor silueta se mişca spre Marian, dar numai pentru câteva secunde, pentru că apoi dispăru din nou.

Marian se ridică în capul oaselor şi avansă până-n mijlocul camerei. M-am alăturat prietenului meu şi deja priveam amândoi în mijlocul camerei, în adâncime.

Am găsit uşa dinspre grădină deschisă şi ne-am străduit să ieşim afară. Mereu ascunzându-ne, am alergat spre zid ne-am căţărat pe el şi în curând ne-am găsit în mijlocul junglei. Fără a aştepta însă prea mult, Marian o luă spre stânga, de-a lungul zidului şi spre spaima mea, am văzut două siluete apărându-ne în faţă. Pentru a ne adăposti era prea târziu, dar

asta nu fu necesar, întrucât, aceste două siluete nu erau altele decât… Pongo şi Balling.

Am luat-o de-a lungul plajei, unde am ajuns la luminiş şi de-aici înspre drumul spre Manipur.

Marian mi-a spus că tânăra indiană i-a şoptit în cameră, drumul pe care să-l ia înspre libertate şi acelaşi lucru s-a întâmplat cu Balling şi Pongo.

III
ISTORISIREA PROFESORULUI

ÎNSPRE DIMINEAŢĂ, am ajuns la Manipur şi băteam deja la uşa portarului hotelului la care trăsesem. Acesta făcu o figură tare mirată, când ne văzu, dar ne conduse fără să ne întrebe nimic în camerele noastre. Acolo, ne-am întins pe pat, să dormim câteva ore, eu am adormit de-ndată şi nu m-am trezit decât la glasul sonor, al lui Marian, care-mi ura bună dimineaţa.

— Este deja ora 10.00, Robert, trebuie să mergem să-l întrebăm pe profesor, aventura noastră încă nu s-a încheiat, mă urgentă acesta.

— Dar nu poate fi încă în nici un caz periculoasă, prinţul indian pare să culeagă numai istorisiri indiene şi nimic altceva, am contracarat eu.

— Se pare dragă Robert, că n-ai prea înţeles nimic din toate astea, deşi te-am rugat să cugeţi mai profund. Dar te rog nu mai întreba nimic, vei auzi totul de la profesor.

M-am grăbit prin urmare, cu toaleta mea de dimineaţă şi după ce am luat micul dejun, însoţit de Balling şi Pongo, ne-am îndreptat către reşedinţa profesorului Reuter.

Acesta era acasă şi ne primi, jumătate c-o mină întrebătoare, încărcată de curiozitate şi cu cealaltă jumătate, cu voioşie.

În camera sa de primire ne oferi lichior şi ţigări, dar nu se puse nici o întrebare, aşteptând ca Marian să ia cuvântul.

— Ne-aţi vârât într-o aventură frumoasă, domnule profesor, dar acum a sosit timpul să ne spuneţi ce se ascunde în spatele acesteia.

Profesorul făcu o mină, de parc-ar fi vrut să spună că nu ştie despre ce era vorba.

— Cunoaşteţi deci, prin urmare o damă pe numele de… Ellen G, domnule profesor? îl iscodi neîmblânzit Marian. Profesorul păli şi bolborosi:

— Ellen G? Cine-ar putea fi dama asta? Cunosc mai multe doamne, cu diferite nume, dar una cu acest prenume îmi e total necunoscută.

Marian râse:

— Dragă domnule profesor, acum nu mai e cazul să ne spuneţi nici o… „poveste indiană”, întrucât am însărcinarea să vă aduc salutul acestei doamne şi mesajul că puteţi şi aveţi voie să vorbiţi fără nici o reţinere cu noi. Spunând vorbele astea. Marian înmână şi biletul semnat de Ellen G.

Profesorul Reuter citi mirat biletul, apoi un zâmbet apăru pe faţa acestuia şi zise întinzându-i mâna lui Marian.

— Iartă-mă domnule Farrow, că la început n-am spus adevărul, dar mi-am dat cuvântul asupra acestui lucru. Acum însă lucrurile se schimbă şi veţi afla întregul adevăr. Este o poveste lungă şi a început de fapt în Scoţia…

— Cred domnule profesor că iniţialele de G de pe bilet înseamnă Gutibareck, spuse Marian.

— Aşa este, domnule Farrow şi mă miră că ştiţi acest lucru. Cum de-aţi tras concluzia asta?

— N-a fost chiar atât de greu. Am citit eu în ziare afacerea cu lordul Gullbareck, care e poate cel mai bogat om din Scoţia, dacă nu din întreaga Anglie. După câte ştiu, acum un văr îndepărtat al lordului, administrează castelul.

— Sunteţi pe deplin orientat, domnule Farrow, dar trebuie să vă mai dau nişte explicaţii. Proprietarul de odinioară a castelului Gullbareck, lordul Henry, avea o soră, Lady Ellen, care locuia iniţial în castel, alături de fratele ei. Aceasta şi-a manifestat dorinţa de-a învăţa limba germană şi de-aceea a sosit la castel un profesor din Germania. Tot ce vă spun este deci adevărat. Am citit anunţul pentru practicarea meseriei de profesor la castelul Gullbareck, într-un ziar german şi întrucât atunci nu aveam o situaţie materială prea roză, am răspuns anunţului şi am fost angajat. Pe scurt m-am îndrăgostit de Lady Ellen, dragoste împărtăşită şi de aceasta, dar nu ne puteam căsători şi de-aceea am ţinut totul în secret. Fratele ei, lordul Henry, se afla în India pe vremea aceea, se interesa mult de ţară şi istoria ei misterioasă. Culegea toate istorisirile indiene, ce-i erau accesibile şi era foarte mulţumit de viaţa pe care o ducea.

Vărul său, care administra acum castelul nu era tocmai bine intenţionat şi câteva accidente care s-au produs s-ar fi putut sfârşi foarte rău pentru lordul Henry şi acestea toate, puteau fi trecute fără rezerve în contul acestui văr. Într-o bună zi, lordul Henry se îmbolnăvi şi deveni, clar că suferă de-o boală psihică. Lecturând ca de obicei o istorisire indiană se prăbuşi brusc la pământ şi când îşi reveni din nou în simţuri, începu să vorbească fără sens, dar când vorbirea lui începu să prindă din nou contur, nu mai spunea altceva decât de poveştile lui indiene. Voia neapărat să plece în India şi să trăiască acolo ca un Maharajah.

Vărul lordului Henry îi luă bunurile în administrare, iar acesta se mută în India unde îşi construi în junglă un palat, pe care dumneavoastră domnilor, l-aţi şi văzut.

— Cele mai multe lucruri, nu sunt însă originale şi veritabile, cum ar fi pietrele preţioase covoarele şi cele de artă. Vărul său s-a ocupat cu tranzacţiile şi fireşte c-a pretins ca şi cum ar fi fost obiecte veritabile. Am observat că acest văr, apare destul de des aici şi-l vizitează în mod secret pe lordul Henry. Lady Ellen l-a urmat aici, în pustietate pe fratele său şi poartă de grijă, ca acesta să ducă o viaţă liniştită. S-a îmbrăcat ca o indiancă şi şi-a vopsit chiar şi pielea, întocmai ca şi fratele său, care se dă drept prinţul Kalingo.

Dar toate astea le ştiţi deja, domnule Farrow?!

— Am bănuit-o doar, domnule profesor. Înainte de toate, mi-am dat seama după scris, că este vorba de-un englez neaoş.

Acum parcă mi-ar fi luat cineva o ceaţă de pe ochi. Cum de n-am bănuit nimic? Dar profesorul îşi continuă istorisirea:

— Prinţul Kalingo, prin urmare lordul Henry, se interesa pe mai departe cu multă asiduitate de povestirile indiene, iar eu am sosit aici nu pentru a mă interesa de insecte şi-a le colecţiona, cum am dat de-nţeles, ci pentru a avea de grijă şi-a o scoate de aici. Ea nu se-ndură însă să-şi părăsească fratele la ananghie, ba mai mult, susţine că a fost otrăvit cu cine ştie ce ierburi indiene şi că există o contraotravă, care ar putea să-i vindece fratele, de fiecare dată, când acest văr apare la castel, fratele ei, lordul Henry se îmbolnăveşte mai tare şi crede că toată tărăşenia asta e-o uneltire a acestuia pentru a intra în posesia moştenirii fiind singura rudă mai apropiată, de sex masculin.

— Afirmaţi prin aceasta, domnule profesor, c-avem de a face cu o tentativă de crimă şi poate în viitor chiar c-o omucidere?

— Aşa este domnule Farrow, mă aştept la mai rău! Întrucât mi-am dat cuvântul că nu voi spune nimănui nimic despre toate astea, m-am folosit de viclenie şi v-am ademenit la acel iaz, unde ştiam cu siguranţă, că Ellen obişnuieşte să facă baie. Crocodilii au fost însă primii care v-au atras atenţia, deşi nu bănuiaţi atunci, că un grătar de oţel, îi împiedică pe aceştia s-o atace pe prinţesă, sau pe oricine s-ar fi îmbăiat din partea aceea. Grătarul se află sub apă şi doar numai foarte puţin i se văd colţii deasupra apei.

— Şi când credeţi că va sosi din nou acest văr aici în vizită domnule profesor, întreabă Marian.

— Trebuie să sosească în zilele astea, întrucât şi-a comandat deja camerele în Manipur. Cred că tocmai în

hotelul în care locuiţi domnule Farrow. Logodnica mea crede că va vizita din nou palatul cu această ocazie.

— Aşadar am sosit chiar la momentul oportun, zise Marian. O să-l supraveghem puţin mai îndeaproape, pe acest aşa zis văr. Cum se numeşte el de fapt, domnule profesor.

— James Gullbareck, tatăl său, a fost unchiul lui Henry. Marian se gândi câteva clipe, apoi i se adresă profesorului plin de încredere:

— Sper că vom rezolva noi, lucrurile, cum e mai bine, domnule profesor. Avea însă o rugăminte de care aş vrea să ţineţi neapărat seama. Nu spuneţi nimănui, nici chiar logodnicei dumneavoastră, că ne interesăm de lordul Gullbareck. Cel mai bine ar fi dacă, în timpul acesta, nu aţi mai merge deloc pe acolo.

— Dar logodnica mea aşteaptă veşti de la mine, domnule Farrow şi va fi foarte neliniştită dacă nu-i dau veşti.

— Cred că cel mai târziu poimâne vom merge din nou acolo, domnule profesor şi atunci puteţi veni cu noi. Oricum lordul Henry nu vă mai recunoaşte.

Profesorul Reuter, îi promise lui Marian, să nu facă deocamdată nimic, să lase totul în seama noastră. El va aştepta până poimâine seara, veşti de la noi.

După ce am ajuns din nou la hotelul nostru, Marian îi ceru portarului caietul cu oaspeţii străini înregistraţi. Îi spuse portarului un nume, interesându-se dacă acest domn sosise deja.

Îi spuse că era un prieten apropiat şi portarul îi promise să-i spună de-ndată, ce acest domn îşi va anunţa telegrafic sosirea.

Marian spusese un nume la întâmplare, doar ca să nu-i deştepte bănuială portarului dar în acelaşi timp se uită cu atenţie în cartea hotelului, pentru a vedea dacă James Gullbareck nu fusese deja înregistrat ca sosit.

Odată ajunşi sus în camerele noastre ne-am năpustit cu întrebările asupra camaradului meu şi acesta de-abia putu răspunde:

— Da a sosit şi de fapt, astăzi devreme, ba mai mult, locuieşte chiar vis-a-vis de noi, în camera cu nr. 264.

— Ei atunci, chiar că poate începe dansul, râse Balling. Mi se pare că aventura noastră de-abia începe. Cu dumneavoastră împreună, chiar că nu are omul timp să se plictisească.

Marian râse:

— Ai dreptate, domnule Balling. Chiar şi eu, nu m-aş fi aşteptat la vreo aventură aici în Manipur.

Nu prea prezintă vreun pericol pentru noi, întrucât lucrurile sunt cât se poate de clare. Acest James Gullbareck vrea cu adevărat să devină stăpânul deplin al proprietăţilor şi pentru aceasta să-l înlăture pe adevăratul stăpân din cale. Mai cred că tulbureala minţii de care suferă a fost provocate de o otravă specifică indiană, dar sper să existe cu adevărat şi-un antidot la aceasta.

— Aţi auzit cu toţi că şi în patria sa, Anglia, lordul Gullbareck a trecut prin câteva capcane, din care a ieşit teafăr dar puteau prea bine, să se termine prost pentru el, interveni Balling. Acest James îi dorea sâmbetele încă de pe-atunci şi cu atât mai mult speră, să reuşească aici în sălbăticie.

— Sunt cu totul de-aceeaşi părere, domnule Balling. Trebuie să-l supraveghem necontenit pe acest James şi pentru asta, cei mai nimerit mi se pare Pongo. O să-l deghizăm în indian, pentru a nu exista nici o suspiciune. James Gullbareck a auzit fără îndoială de aventurile noastre şi-l va recunoaşte altfel pe Pongo, de aceea trebuie să fie deghizat în indian.

— Şi dacă James va alerga de-ndată la palatul vărului său, domnule Farrow? Vrei să-l urmezi pân-acolo.

— Asta în mod cert, întrucât ar fi posibil, ca acesta să întreprindă chiar acum lovitura decisivă. Nu avem până atunci nici o dovadă împotriva acestuia dar poate că vom reuşi să împiedicăm totuşi o nenorocire.

În chiar clipa aceea apăru Pongo pe nesimţite în camera noastră. Luasem trei camere la rând, pentru a nu mai merge, pe coridor, când doream să-l vizităm pe unul sau altul.

Pongo primi de la Marian însărcinarea să supravegheze din camera sa, pe vecinul de la numărul 264. Pongo însă păru să fie observat el însuşi ceva, fiindcă se apropie de noi şi ne şopti enigmatic:

— *Masser* pleacă din camera sa, chiar acum. Este om rău, Pongo simte asta.

Era regretabil că Pongo încă nu era deghizat în indian, ca să-i poată lua de-ndată urma lui James.

Am decis ca Balling, care nu era atât de cunoscut ca şi noi să meargă să cumpere haine indiene pe măsura lui Pongo.

Balling părăsi de-ndată camera cu Marian care voia la rândul său, să se asigure, dacă James Gullbareck, n-a părăsit între timp hotelul. După câteva minute reveni, spunându-ne că acesta luase loc la fereastră, aşteptând evident pe cineva.

După o jumătate de oră, se-ntoarse Balling, aducând toate cele necesare, pentru a face din Pongo un indian autentic.

Deghizarea mai dură o jumătate de oră şi când Pongo se privi în oglindă, mulţumit de înfăţişarea lui, spuse:

— Pongo singur, nu se mai recunoaşte, a devenit altcineva. Aşa era, la o primă privire nu puteai să-ţi dai seama, aşa că-l puteam lăsa liniştit să-şi îndeplinească misiunea. Balling ne spuse acum că James Gullbareck sentâlnise pe terasă cu-n indian, cu care se angajase într-o convorbire animală.

Noi înşine nu puteam face nimic, trebuia să aşteptăm întoarcerea lui Pongo. Am avut de aştepta şi de-abia după-amiaza târziu, acesta reveni.

— Pongo avut mult succes, zise ei numaidecât. Om rău, nu mers direct la palat ci adânc în pădure. Acolo colibă mică, unde stau indieni bătrâni. Om rău vorbit mult cu indieni, Pongo nu înţelege nimic indian dă sticlă mică şi primeşte mulţi bani. Om se-ntoarce şi-acum e în camera lui.

Povestirea lui Pongo era un mic roman în sine. Cu siguranţă luase de la indieni din nou otrava pe care voia să i-o administreze vărului său. Am hotărât, să-i facem o mică vizită acestui indian, pentru a afla prin ameninţări ceva de la el.

— *Masser* trebuie prevăzător să fie, acolo este mulţi scorpioni. Indieni au în colibă un animal pe care Pongo nu l-a putut vedea, *masser* să aibă de grijă!

— O să fim cu ochii în patru, Pongo, îi răspunse prietenul meu, în afară de asta, trebuie să vii şi tu cu noi, ca să ne araţi coliba.

— Atunci Pongo va băga de seamă! Aşa era întotdeauna, Pongo al nostru. Petru el nu simţea nici o teamă dar pentru noi, era totdeauna în gardă, să nu ne pască vreo primejdie.

Fără el n-am fi scăpat teferi dintr-atâtea aventuri şi nu de rareori şi-a riscat propria-i viaţă pentru a o apăra pe-a noastră. N-am vrut să mai zăbovim mult şi-am părăsit pe nesimţite hotelul. Maha rămăsese din păcate, pe mai departe închis în palatul lordului Gullbareck, deşi acum ne-ar fi putut fi de un real folos. L-am urmat pe Pongo, care mergea Înaintea noastră, ta o oarecare depărtare.

De-abia după ce pădurea ne feri de privirile străine, neam continuat drumul împreună doar Pongo o luase ceva mai înainte. Îşi luase doar pumnalul în mâna dreaptă, acela care i-l dăruise prinţul Lorbu ca amintire în Nepal, după ce Pongo i-a salvat viaţa. (Vezi vol. *Nepal, Ţara minunilor*). M-am mirat că Pongo mergea astfel înarmat înaintea noastră, dar curând aveam să mă conving de ce proceda aşa. Ne găseam în desişurile cele mai de nepătruns ale pădurii şi din copaci,

spânzurau liane până jos. Deodată pumnalul uriaşului, ţâşni înainte şi taie o astfel de liană, fulgerător în două, care se dovedi spre groaza mea a fi… un şarpe, despicat în două, care se zvârcolea încolo şi-ncoace, pe jos.

Acest lucru se repetă de câteva ori, întrucât Pongo avea ochi foarte ageri şi recunoştea pericolul imediat. Trebuia să ne grăbim pentru că noaptea putea cădea foarte curând. Aşa se-ntâmplă la tropice, noaptea vine aproape brusc şi un marş prin pădurea plină de şerpi nu era o perspectivă dorită, în special pe întuneric.

— Cât mai avem de mers, Pongo? îl întreabă Marian pe uriaş, de parcă mi-ar fi ghicit gândurile.

— Ajunge îndată ne şopti acesta. Dar trebuie întoarce pe întuneric, curând noapte. Atunci Pongo, trebuie bage şi mai bine de seamă. Pongo ghicise de ce-l întreba Marian de lungimea drumului. Îşi grăbi mersul şi după zece minute se opri brusc, arătându-ne spre un tufiş des.

— *Masser,* acolo colibă! Pongo veghează de aici, dar *Masser* fie prevăzător, animal în colibă, Pongo nu putut şti ce este.

Marian, dăduse între timp la o parte crengile tufişurilor, după care dispăru, nu înainte de-a ne face semn. L-am urmat imediat şi de-ndată ce am depăşit tufişul am văzut pe malul unui mic lac, o colibă şi ea, micuţă. Marian o examină, cu ochi critici şi păşi hotărât către aceasta. Balling şi cu mine l-am încadrat de-aproape, de-o parte şi de alta, pentru a fi gata dacă era să se petreacă ceva neaşteptat. Marian bătu hotărât în uşa colibei strigând puternic „*helo*”

Câteva secunde, totul rămase liniştit, după care am auzit un pas uşor şi-n momentul următor, uşa se deschise larg. Mâna-mi zvâcni spre pistol, dar după ce l-am văzut pe indianul bătrân, care se pleacă adânc în faţa noastră, îmi veni să râd de graba mea, întrucât din partea acestui om nu ne pândea cu siguranţă nici un pericol.

IV
UN PREPARATOR DE OTRĂVURI INDIAN

— A SOSIT *SAHIBI* LA MINE, pentru a se odihni? întreabă, bătrânul fără să bănuie nimic. S-au rătăcit cumva *sahibii* aici în pădure?

Marian răspunse cu nonşalanţă, c-am luat un drum greşit prin pădure şi nu mai ştiam unde ne găseam.

— Vor *sahibii* să intre în coliba mea şi să bea o înghiţitură răcoritoare? Se apropie noaptea şi este greu să găsit drumul drept care duce la Manipur.

Spunând acestea, se dădu puţin la o parte şi ne făcu semn cu mâna ca să intrăm. Marian şovăi o clipă, aşa se face că ne găsirăm în momentul următor într-o încăpere întunecată, care de-abia dacă primea puţină lumină, printr-o ferestruică. După ce ochii mi s-a deprins cu întunericul, i-am rotit prin toate părţile. Îmi veni în minte avertismentul lui Pongo, că aici se aţine un animal necunoscut, care ne poate deveni primejdios. Coliba trebuia să mai aibă o încăpere de rezervă, întrucât n-am văzut nici un fel de provizii adunate, părea să fie mai degrabă un fel de cameră de lucru şi din mulţimea de sticle şi oale, puteai desprinde lesne ce fel de ocupaţie, avea omul acesta.

Omul se ocupa în mod indubitabil cu dresul plantelor de tot felul, poate chiar cu preparatul de otrăvuri, întrucât după tot ce se găsea aici, puteai trage concluzia că te afli la reşedinţa unui vrăjitor.

Am luat loc pe scăunelele de lemn, pe care ie aduse indianul şi îndată după aceea veni cu o cană cu apă rece şi-o puse pe masă în faţa noastră. Eram bineînţeles foarte însetaţi, dar puteam oare îndrăzni să bem apa asta?

Marian luă primul cana şi-o duse la gură. În timpul acesta se uită cu atenţie la faţa indianului, care rămăsese pe deplin liniştită şi calmă. Abia atunci Marian luă o înghiţitură zdravănă. Când puse cana pe masă, ne făcu semn de încurajare. De-abia după ce ne-am potolit cu toţii setea, Marian îl întreabă deodată pe indian:

— Cum te cheamă pe tine?

— *Sahib* eu nu am nume. Viaţa mea e atât de lungă şi memoria atât de proastă, încât mi-am uitat până şi numele.

— Atunci este bine bătrâne. Dacă memoria ta e atât de scurtă, atunci vei uita de îndată, că te-am vizitat, spuse Marian.

Indianul se uită cumva uimit la noi, după care spuse:

— Aşadar *sahibii* nu s-au rătăcit şi au venit aici anume pentru a mă vizita?

— Da bătrâne. Şi întrucât afacerea noastră pe care trebuie s-o discutăm cu tine, este de aşa natură încât nu trebuie auzită de alte urechi decât de ale noastre, sper că memoria ta este atât de slabă încât să ne putem baza pe lucrul ăsta!

Bătrânul încuviinţă, dând numai din cap. Nu puteam deduce din asta, dacă era numai curios, sau se temea. Marian continuă mai departe:

— Adresa ta ne-a fost dată de-un om care este de părere că ne poţi ajuta. Avem un duşman, care trăieşte.… mai mult decât am dori-o noi!

Acum m-am uitat atent la faţa bătrânului indian. Dar n-am observat nici o tresărire sau vreo schimbare a trăsături feţei sale, acesta ridică numai capul liniştit şi spuse:

— Dar *sahibi,* ce pot face eu împotrivă? Dacă trăieşte atât de mult, ucideţi-i, nu aveţi decât să începeţi cu o ceartă cu omul acesta.

— Asta n-o putem face atât de uşor bătrâne. Omul care m-a trimis aici, a fost chiar azi aici şi mi-a spus că ştii un mijloc care acţionează pe ascuns fără ca să remarce cineva. Sunt bogat şi pot să-şi plătesc din belşug, serviciile.

Bătrânul indian putea să se stăpânească foarte bine, pentru că nici de data asta nu observai vreo schimbare notabilă pe faţa lui. Şi răspunse calm şi de data asta lui Marian.

— Ce fel de mijloc îmi cere *sahib* mie? Am multe ierburi de leac care prelungesc viaţa omului.

— Am spus deja bătrâne, că nu un astfel de „mijloc” vreau dimpotrivă un „medicament” care să-i scurteze viaţa, nu s-o prelungească.

Bătrânul clătină capul încolo şi-ncoace, de parcă ar fi devenit nehotărât. Şi-acum când Marian scoase un mic săculeţ şi-l scutură în faţa tui, zări pentru prima dată cum un fulger îi străbătu privirea.

— Voi vedea dacă am una la dispoziţie ceea ce-mi ceri *sahib,* spuse el şi merse până-n fundul colibei. Acolo se apleacă îndelung printre nişte oale şi veni cu o sticluţă înapoi pe care-o ţinu în faţa lui Marian.

— Aici *sahib* este un astfel de „mijloc”. Acţionează în jumătatea unei secunde.

Marian scutură pe mai departe capul.

— Nu, bătrâne, aşa ceva nu-mi trebuie. Aş vrea mai degrabă un „mijloc” care să acţioneze încet şi care să tulbure spiritul unui om, până ce în cele din urmă înnebunește.

Indianul se uită acum la Marian, cu totul alţi ochi.

Am citit în privirea lui o neîncredere fățișă şi mă temeam că se va întâmpla, ceva foarte neplăcut, dar Marian nu se pierdu cu firea şi continuă.

— Omul care m-a trimis aici, mi-a spus că i-ai dat un astfel de „medicament” şi eu aş vrea chiar aşa ceva. El a fost chiar azi aici şi doar te poţi baza pe el.

Indianul continuă să stea nemişcat în faţa noastră şi-l privea ţintă pe Marian, ca şi cum ar fi vrut să-i citească acestuia gândurile.

— *Sahib,* dacă omul acesta a fost azi aici, atunci descrie-mi-l. Trebuie să fiu precaut, pentru că dacă află poliţia engleză că vând otrăvuri, mă arestează.

— Poliţia nu va afla niciodată nimic bătrâne. O să-ţi descriu pe omul care a fost azi aici. Şi Marian se puse să-l descrie pe James Gullbareck, atât de bine, încât îi zugrăvi exact şi culoarea costumului şi-a cizmelor. Indianul ascultă cu multă atenţie, după care dădu încăodată din cap şi spuse.

— Da *sahib,* acesta a fost omul. Îţi voi da acest „medicament” din care nu trebuie să dai decât trei picături.

Dispăru din nou în fundul colibei sale şi scotoci acolo, după o anume sticlă. După ce acesta i-o înmână, Marian îi puse în mână punga cu monezi de argint.

— Şi-acum încă ceva, bătrâne. Descrie-mi rogu-te efectul acestei otrăvi, ca să mă pot orienta după asta.

— Îi vei da duşmanului trei picături din sticlă, în vin sau în apă. Dac-o bea, va leşina şi când se va trezi va vorbi fără nici o legătură sau înţeles. În fiecare lună trebuie să-i dai otrava, pentru a o sădi în capul lui. Încetul cu încetul, se va îmbolnăvi tot mai mult şi-n cele din urmă va înnebuni, nici un doctor din lume nu-l va mai putea ajuta. Va muri în nebunia sa şi nimeni nu va cunoaşte cauza morţii.

— Ia spune, bătrâne, dacă omul meu cedează şi obţin ceea ce vreau şi nu mă mai interesează moartea lui, ai avea tu un fel de contra otravă care să-l facă din nou sănătos?

— Da, domnule, dar acest antidot, este foarte greu de obţinut. Eu îl am dar nu pot să ţi-l dau, întrucât am nevoie de el din când în când. Dacă-ţi convine voi căuta aceste plante care sunt foarte rare şi când le voi găsi poţi să ai contra otrava dar trebuie să plăteşti foarte bine.

— Bine, bătrâne, voi aştepta. Pe când socoţi că voi putea obţine acest antidot de la tine?

— Vor trece trei săptămâni, până ce voi putea face rost de plante fiindcă nu cresc pe-aici şi trebuie să umblu mult.

— Îmi poţi da, contraotrava pe care o ai la dispoziţie şi pe urmă îţi poţi pregăti alta, în timp de trei săptămâni.

— Nu *sahib,* asta n-o pot face. Acest „medicament” îmi trebuie mie, trebuie să mai aştepţi, domnule!

— Şi-acum poale fi administrată această contra otravă, bătrâne?

— Trebuie puse şase picături în mâncare şi după un sfert de oră, acesta îşi revine din rătăcire şi imediat are capul limpede.

M-am uitat pe ascuns spre Marian. El trebuia în orice caz să facă tot ce se putea pentru a obţine antidotul, nu puteam aştepta săptămâni întregi, în acest timp lordul Henry putea să treacă în rândul celor drepţi.

Balling, care până acum îl privise în tăcere pe indian, îşi pierduse brusc răbdarea, se uită-n spre bătrânul indian şi spuse:

— Acum o să te întreb şi eu ceva, bătrâne! Cred că vrei să faci rost de o grămadă de bani şi să ne dai în schimb o licoare fără nici un efect. Din fericire cunosc lucrurile astea; arată-ne cel puţin licoarea ca să ştiu dacă spui adevărul. Oricum o recunosc după culoare. Dacă într-adevăr este antidotul despre care este vorba, vei primi un avans considerabil şi vei avea răgazul să culegi între timp plantele.

La început indianul îl privi furios pe Balling dar de-ndată ce acesta aminti de-un avans considerabil trăsăturile feţei sale se destinseră ochii săi se luminară, după care merse spre fundul camerei, unde se găsea o plită simplă. Acolo zăbovi, mai mult decât de obicei, scoase o sticluţă şi merse cu ea spre Balling şi o ţinu la lumină.

— *Sahib,* vei recunoaşte de-ndată, că spun adevărul. Asta este antidotul!

— Asta voiam s-o ştiu, dragul meu spuse Balling râzând şi întinse mâna înşfăcând la repezeală sticluţa, pe care o ţinea acum în mâinile sale.

Indianul rămase încremenit la început, apoi vru să se repeadă spre Balling, dar acesta îşi duse mâna imediat la cingătoare îşi scoase pistolul şi-i făcu binecunoscutul salt, după care îndreptă pistolul spre fruntea indianului.

Trebuie să reamintesc cititorului, că pe acest domn Balling l-am cunoscut în Chirang şi era un om căruia îi plăceau aventurile în mod deosebit. Avea şi particularitate, pe lângă că era un excelent ţintaş, înainte de-a trage cu pistolul îşi lăsa pistolul să facă un „salt” prin aer, îl prindea cu îndemânare, înainte de-a deschide focul, spunea că astfel nimereşte mai bine. Îndemânarea lui era atât de mare, încât niciodată n-a greşit ţinta. Cel mai mult ne-a impresionat, când la Chirang,

a omorât numai cu pistolul un tigru. (Vezi vol. *Duşmani Periculoşi*).

Acum îşi arată din nou în faţa noastră meşteşugul şi nu-i de mirare că indianul se uită la el, ca paralizat.

— Da dragul meu, te-ai cam înşelat în privinţa noastră! Dacă nu ne dai de bună voie, luăm antidotul, îl luăm pur şi simplu. Cu toate astea o să-ţi iei banii pentru el, dar te-aş sfătui să dispari din regiunea asta, pentru că s-ar putea ca poliţia să te viziteze-n cele din urmă.

Însoţitorul nostru dorea să spună mai multe dar în acest moment se făcu pe deplin întuneric în încăpere, întrucât noaptea căzuse pe nesimţite.

Repede mi-am vârât mâna în buzunar, de unde mi-am scos lampa de buzunar şi Marian făcu acelaşi lucru. Locul unde stătuse înainte indianul era gol acuma, dar mi-am dat seama imediat, că uşa care dădea în încăperea alăturata acum deschisă.

— Repede, scoate-ţi pistolul Robert, vom avea îndată o surpriză, neplăcută.

Nu m-am lăsat de două ori rugat, întrucât mi-au revenit iarăşi în memorie cuvintele lui Pongo, că indianul ţinea în casă un animal, pe care nu-l putuse vedea.

Ne uitarăm toţi trei spre uşa larg deschisă şi asta era cât pe-aici să devină pierzarea noastră.

Am remarcat deodată un miros puternic, aşa cum emană el din cuştile în care sunt ţinute animalele de pradă. Era aşa de puternic, încât, fără voie am lăsat lumina lămpii mele să lunece prin toată încăperea şi-acum era să-mi cadă lampa de buzunar, când, în dreapta, la numai doi metri de mine am văzut o panteră uriaşă pregătită de săritură şi care ne privea cu ochii ei sclipitori. Fasciculul de lumină ai lanternei mele părea s-o fi orbit întrucâtva deoarece închise pentru câteva secunde ochii ghemuindu-se. Ştiam că acum va sări asupra noastră şi de-abia că aveam spaţiu s-o evităm. Mai bine zis nu prea aveam în această mică încăpere. Am ridicat repede pistolul şi-acum când pantera deschise din nou ochii scăpărători, am apăsat pe trăgaci de două ori, una după alta, concomitent cu Marian şi Balling.

Pantera fu lovită de şase gloanţe şi se prăbuşi înainte de-a executa saltul, deşi era pe cale de-a o face, impactul plumbilor zădărnicindu-i însă intenţia.

În acelaşi moment, uşa se dădu într-o parte şi Pongo năvăli înăuntru. Când văzu pantera, zăcând la pământ, dădu numai mulţumit din cap şi se uită prin încăpere.

Nu trebuia să-i spun nimic, pentru că uriaşul îşi dădu seama şi singur de situaţie, el o porni singur spre încăperea alăturată, de-ndată ce i-am luminat drumul. Aici părea să fie dormitorul indianului, judecând după salteaua ce-i ţinea loc de pat, dar acesta nu era de văzut nicăieri!

Am cercetat repede încăperea dar n-am găsit nimic, decât un plic murdar pe care Marian, după o aruncătură scurtă îl lasă să-i scape în buzunar.

Din încăperea alăturată, în care lăsasem pe Balling am auzit ţipete. Acesta ne chema să venim repede. Ne-am grăbit într-acolo şi l-am găsit pe acesta ocupat să zgâlţâie puternic uşa care fusese închisă. În aceiaşi clipă am simţit un puternic miros de ars iar sfârâitul acoperişului pe care-i percepeam acum, ne dădea de înţeles că indianul îşi dăduse foc colibei după ce ne închise înăuntru.

Pongo se aruncă cu toată forţa în uşă, dar spre uimirea noastră fu aruncat înapoi de parcă ar fi fost catapultat.

Uşa se curbase puţin şi-apoi îşi reluase starea ei iniţială.

Din nou îşi încearcă şansele Pongo dar cu acelaşi rezultat. Ce era de făcut? Flăcările îşi găsiseră un bun combustibil, lemnul uscat şi focul se extinse acum de asupra întregului acoperiş.

Încăperea se umpluse acum cu un fum foarte gros, care abia ne mai permitea să respirăm. Ne-am grăbit s-ajungem în dormitorul indianului, care avea numai o fereastră, însă atât de mică încât un om nu s-ar fi putut strecura pe-acolo niciodată.

Pongo se uită şi-n încăperea asta cu multă luare aminte şi găsi un mare bloc de piatră, care-i servea probabil drept scaun indianului. Pongo îl ridică ca pe un fulg şi-l aruncă cu toată puterea în perete. Se auzi un pârâit groaznic şi bolovanul străpunse peretele ajungând afară. Din fericire peretele făcut din lemn nu era prea solid în această a doua încăpere a indianului, aşa încât lui Pongo îi reuşi în timp scurt să lărgească deschizătura, prin care am reuşit în cele din urmă să ieşim.

În jurul colibei era luminat ca ziua dar pe bătrânul indian nu l-am mai văzut. Fără a mai întârzia lângă coliba asta arzând ne-am grăbit să ne întoarcem, deşi drumul pe întuneric era încă şi mai greu decât la sosire. Pongo mergea şi de data asta înaintea noastră luminându-ne cu lampa de buzunar, drumul. Destul de des trebuia să desprindă şerpii din copaci şi mă minunam cum de acest James Gullbareck, a reuşit fără să păţească nimic să găsească coliba preparatorului de otrăvuri.

Am ajuns din nou la hotelul nostru, către ora zece seara dar am cinat aici am nou despărţiţi. Cu ocazia asta l-am văzut pe James Gullbareck în restaurantul hotelului privind plictisit perechile care dansau acolo.

V
LA ŢANC

ODATĂ AJUNS LA CAMERA MEA, Marian îmi spuse:

— Ai chef Robert, încă astăzi, să-l cunoşti pe lordul James?

N-are nici o importanţă dac-o facem azi sau mâine. Acum că avem În mâinile noastre contra otrava, acest om nu ne mai poate face nimic. Aş avea mare să-i tulbur somnul în noaptea asta.

— Ca să spun drept şi eu şi nu mă-ndoiesc nici de intenţiile lui Balling. Păi să ne schimbăm şi să mergem jos. O să-i vestesc repede lui Balling.

L-am găsit pe acesta în camera lui şi fu de-ndată de acord, să facem cunoştinţă cu James Gutibareck încă astăzi. Voia să intre primul în sala de bal şi să se aşeze lângă acesta.

Noi urma să venim mai târziu, să ne aşezăm la masa lui, ca bune cunoştinţe ce eram.

Marian n-am nimic împotrivă. Balling se despărţi de noi şi-am aşteptat vreun sfert de oră, înainte de-a coborî în sală. După ce-am intrat, am căutat cu privirile un loc unde să stăm. Am auzit strigătul de bucurie ai lui Balling şi pe acesta cum veni spre noi şi ne salută aşa cum era de aşteptat. Arata spre masa lui şi ne-am dus discutăm într-acolo. Cu ocazia asta l-am observat pe James Gullbareck, care ne privea încordat.

Când am ajuns în dreptul mesei lui, l-am salutat şi am cerut permisiunea de-a ne aşeza jos. James Gullbareck ne-o dădu. Încordarea de pe chipul său, nu dispăru şi când Balling i se adresă prietenului meu cu domnul Farrow, făcu o figură surprinsă şi întreabă politicos:

— Iertaţi-mă domnilor că mă amestec în discuţia dumneavoastră. Am onoarea de-a avea în faţa mea, pe domnii Farrow şi Bertram?Numele meu este lord Gullbareck.

Ne-am prezentat şi noi şi Marian adaugă zâmbind:

— Voiam să trecem neobservaţi aici, dar prietenul nostru Balling nu ştia asta. Dar nu face nimic, doar nu avem de-a face cu vreun duşman periculos, de care vrem să ne ferim.

— Voiam tocmai să vă întreb despre asta, domnule Farrow, continuă James Gutibareck. Scuzaţi-mi curiozitatea, dar am auzit atât de multe despre d-voastră, încât am rămas convins că oriunde apăreţi e pregătită, gata şi-o aventură pentru d-voastră.

— Aici aveţi perfectă dreptate Lord Gullbareck. Am întâmpinat şi-aici o aventură, nu-i vorba, dar cu totul nevinovata. Şi-acum povesti Marian cum am întâlnit în jungla locală un castel ca din poveşti, al prinţului Kalingo, a cărui prizonieri am fost o vreme. Dar întrucât ghepardul nostru Maha, rămăsese acolo, mai suntem nevoiţi să mai facem o vizita la acel palat.

O umbra păru că întunecă faţa lordului apoi aceasta, dispăru repede, după care adaugă mirat.

— Ştiţi d-voastră, domnule Farrow că şi eu vreau sa vizitez acest castel şi de fapt de-asta am şi venit încoace? Mă interesează mult acest prinţ, am auzit de el şi vreau să-l văd şi eu, odată.

— Atunci am putea merge împreună acolo, lord Gullbareck. Când vreţi să faceţi această vizită?

Lui James Gullbareck nu prea păru să-i surâd propunerea.

— Nu ştiu domnilor dacă s-ar cuveni s-o facem împreună. M-am anunţat pe mâine dimineaţă şi poate că nu-i va plăcea prinţului să vă iau cu mine mai ales c-aţi fost prizonierii acestuia.

— Aici aveţi dreptare, lord Gullbareck. De aceea vă fac o altă propunere. Mergeţi mâine la castel şi ne veţi înştiinţa poimâne, când putem să-i facem o vizită prinţului, ne interesează foarte mult acest castel şi secretul care e legat de acesta.

Din nou tresări ceva pe faţa lordului dar mai apoi se reculese şi spuse cu tot calmul de care era în stare:

— Vă voi da de ştire poimâine dacă mă voi fi întors până atunci. Dar ce secret bănuiţi c-ar exista legat de acest castel sau de persoana prinţului?

— Nu vreau să vorbesc de asta, înainte de vreme, lord Gullbareck, altfel despre ce secret ar mai putea fi vorba? pară surâzând întrebarea Marian, care devie îndemânatec subiectul discuţiei spre alte teme, mai inofensive. L-am părăsit pe lord după vreo două ore şi-acum eram convinşi că-i dădusem de gândit pentru la noapte.

Ajungând în camerele noastre Marian ne împărtăşi părerea lui:

— N-a folosit la nimic, tot ce-am făcut! Trebuie să mergem încă în noaptea asta la palatul prinţului Kalingo, întrucât mâine când va sosi James Gutibareck, va fi probabil, prea târziu.

Balling merse fără o vorbă în camera lui, să se pregătească iar după o jumătate de oră, am părăsit cu toţii hotelul, unul

câte unul ca şi mai-nainte, dar de data asta ne-nsoţea şi Pongo.

Trei ore mai târziu, eram din nou în grădina palatului şi ne-am apropiat cu grijă de intrarea, pe unde ultima dată reuşeam să evadăm. Când după câteva minute stăteam nehotărâţi în tufişurile dese şi ascultam cu atenţie, am văzut cum se apropie de noi o siluetă care folosea ca acoperire fiecare ramură de tufiş sau copac. Nu voia să fie nici el văzut, omul ăsta. Aproape că ajunsese la ascunzătoarea noastră când Marian, dădu ramurile unui tufiş la o parte şi-i făcu siluetei un semn. Câteva secunde mai târziu, în faţa noastră stătea… Tânăra indiancă, care în realitate se numea Elen Gullbareck.

— Domnule Farrow, ne spuse ea, v-am aşteptat. Fratele meu parcă a înnebunit de când a descoperit evadarea d-voastră şi l-am putut linişti numai după ce i-am promis că vă veţi întoarce. El vă aşteaptă oră de oră. Cruţaţi-l pe bietul meu frate şi îndepliniţi-i ceea ce vă cere. Profesorul Reuter v-a povestit cu siguranţă totul şi-acum poate vă va fi posibil să lămuriţi acest secret.

— Nu mai este un secret, răspunse repede Marian. Ştim prea bine, despre ce este vorba şi-am aflat că fratele d-voastră a fost otrăvit. Mâine dimineaţă va sosi aici şi vărul dumneavoastră. Am adus un antidot şi până mâine dimineaţă lordul Henry va fi sănătos. Pregătiţi-i însă singură micul dejun, pentru că e foarte posibil ca lordul James să aibă un complice aici.

— Domnule Farrow, nici nu ştii cât de recunoscătoare vă sunt! Voi face tot posibilul pentru salvarea fratelui meu. Credeţi că acest antidot va acţiona atât de rapid?

— După un sfert de oră, Henry va fi în deplina facultate a minţii şi a simţurilor sale. Cel mai bine ar fi dacă noi am apărea îndată după micul dejun să vorbim cu lordul Henry.

— Voi aranja toate astea. Mergeţi prin uşa asta, domnule Farrow şi veţi ajunge cu ascensorul în camera dumneavoastră. Trebuie să mă grăbesc, deoarece fratele meu, ar putea să mă strige în orice moment.

Prinţesa, sau mai bine zis Ellen G îşi luă repede la revedere de la noi, după care am luat-o liniştiţi spre uşa pe care n-am găsit-o închisă. Câteva clipe mai târziu neam aflat din nou în camera noastră.

Întrucât pe timpul nopţii nu puteam face nimic, ne-am aranjat comod pe divan şi foarte curând am adormit.

În dimineaţa zilei următoare, am fost deşteptaţi de către un tânăr indian, care trebuia să ne ducă pe mine şi pe Marian din

nou în vizită la prinţ. Din nou am străbătut încăperile luxos mobilate dar acum mi-am dat seama că nimic nu era original, aşa cum ne şi spusese de altminteri profesorul Reuter.

Prinţul, adică lordul Gullbareck, ne primi şi de data asta foarte amabil. Nu ne reproşă nimic cu privire la fuga noastră, ci ne rugă să luăm micul dejun cu el. Voia ca aceasta să ne fie servit în grădină şi ne rugă de aceea să permitem să fim legaţi, întrucât se convinsese de gradul nostru de periculozitate.

N-am vrut să-l contrazicem, pentru a nu-l înfuria şi de-ndată ce un tânăr servitor apăru şi ne leagă uşor mâinile prinţul Kalingo, spuse râzând:

— Acum veţi trăi şi d-voastră o poveste indiană domnilor.

Eu voi dejuna în grădină şi d-voastră nu veţi primi nimic. Veţi flămânzi atâta până ce-mi veţi spune poveştile promise.

Şi de data asta nu l-am contrazis cu nimic, ştiind că toate astea se vor termina curând. Ne-am lăsat conduşi de tânărul servitor indian în grădină, unde stătea gata pregătit un cort deschis.

Aici luă loc prinţul Kalingo, pe-un fotoliu, în timp ce noi ne-am aşezat pe pământul gol, cu picioarele încrucişate sub noi.

Câteva minute mai târziu apăru Ellen G ca indiană, care începu să danseze în faţa fratelui ei. Întregul tablou ne făcu o impresie de basm, specifică unei poveşti feerice, indiene.

După dans prinţul bătu din palme, aplaudând-o pe dansatoare. Doi servitori au adus o măsuţă, pe care se aflau toate bunătăţile posibile.

Ne-am aşezai acum cu toţi pe scaune, privindu-l pe prinţul Kalingo cum ia masa. Între timp sora sa dispăruse.

Marian era foarte gânditor şi contemplativ. Îl privea pe prinţ cum se delectează cu de-ale gurii. Minutele treceau şi nu se observa nici o ameliorare în comportamentul prinţului. După ce sfertul de oră, de care vorbise bătrânul indian, trecuse, faţa prinţului păli brusc, după care i se înroşi din nou şi deodată începu să se uite mirat în jurul său.

Se uită spre noi, destul de distrat, dar întrucât nici un alt om în afară de noi, nu era în jur ne întreabă pe noi ce se întâmpla. Marian şi cu mine ne eliberasem în secret de legăturile noastre, Marian se ridică în picioare şi-i vorbi cu însufleţire lordului Gullbareck, pentru că din prinţul Kalingo, păru să nu mai fi rămas nici o urmă.

Marian îi povesti totul. Trăsăturile lordului Gullbareck deveniră tot mai proeminente şi când la sfârşit, camaradul

meu îi relată despre sosirea vărului său James, lordul Henry îşi strânse pumnii şi spuse:

— Să vină numai şi-o să-l primesc cum se cuvine.

Deodată trăsăturile sale se înseninară şi bucuros sări în picioare:

— Ellen, draga mea soră, cât de mult îţi mulţumesc că nu m-ai părăsit! Acum totul va fi din nou în regulă şi ne vom întoarce împreună în Anglia.

Sora sa venise pe nesimţite. Ea-şi aruncase vestmântul indian şi deasemenea culoarea cu care se vopsise. Numai părul care-o trăda ca pe-o frumoasă englezoaică blondină, îi mai rămăsese încă vopsit în negru. Îi mărturisi cum de-a reuşit să aducă lucrurile pe făgaşul lor normal, povestindu-i profesorului Reuter adevărul.

— Profesorul Reuter, Ellen? întreabă lordul Gullbareck. Nu cumva e acel profesor german, care ţi-a predat ţie?

Ellen încuviinţă:

— Da, Henry, el este şi noi ne iubim. Numai dragostea lui statornică poţi să-i mulţumeşti c-ai fost salvat, pentru că el a fost acela care i-a pus în temă pe domnii Farrow şi Bertram.

Lordul îi întinse mâna surorii sale şi spuse:

— Voi fi bucuros să-mi fie cumnat, dragă Ellen. După ce mă voi fi socotit cu vărul meu, poţi să-l vizitezi în Manipur, pentru că o fi aşteptând cu nerăbdare veşti de la tine.

Lordul Gullbareck vru să ne acopere cu o mulţime de mulţumiri, dar Marian îl sfătui.

Să se pregătească mai bine pentru primirea vărului său. În camera de lucru a avut loc o lungă consfătuire întrucât lordul Gullbareck voia să-i administreze vărului său, o pedeapsă drastică. Voia să-l împuşte pur şi simplu. Marian trebui să se folosească de întreaga lui diplomaţie, pentru a-l abate de la acest gând, ceea ce-i reuşi până la urmă. Pedepsit tot urma să fie acesta, dar în alt fel.

Către amiază, sosi şi James Gullbareck în automobilul său, la castel.

Cu mare greutate, a putut răzbate aici, pe patru roţi. Dar până la urmă i-a reuşit. După ce-l salută pe vărul său, care continua să joace deocamdată, rolul prinţului rătăcit, am intrat şi noi deodată în cameră. James Gullbareck tresări îngrozit.

— Dar cum de-aţi ajuns aici domnilor? Întreabă el mirat. Trebuia să aşteptaţi doar întoarcerea mea.

— Ne-am schimbat planurile, lord Gullbareck, şi-am ajuns cu puţin înainte de d-voastră aici. Prinţul Kalingo ne-a salutat şi primit foarte bucuros şi pare să fii uitat cu

desăvârşire că i-am fost prizonieri. Marian se apropie de James Gullbareck şi-i şopti:

— Ştiţi ceva lord Gullbareck, prinţul Kalingo nu-i în toate minţile, pentru că nu-şi mai aminteşte, ce am vorbit acum câteva minute.

— Deci ăsta era misterul pe care voiai să-l dezlegi, domnule Farrow? râse James. Asta am constatat eu ceva mai demult.

— Asta n-o ştiam lord Gullbareck! Am mai observat că prinţul vorbeşte o engleză atât de perfectă, încât l-ai putea ţine de englez.

Din nou râse James Gutibareck, dar de data asta, râsul mi se părea a fi cam forţat. În acest moment se apropie un servitor care anunţă că masa este pregătită şi prinţul Kalingo, ne roagă să-l însoţim în sufragerie. Balling ne însoţi şi el, doar Pongo rămăsese în camera lui.

Minunatele feluri de mâncare, fură aduse din nou şi acum simţeam cu-adevărat colţii foamei. Am auzit imediat vorbele şoptite ale lui Marian la urechea mea:

— Nu mânca din fazan, este felul preferat de mâncare al lui James.

Am înţeles sensul cuvintelor lui Marian şi am transmis mai departe mesajul lui Balling.

Prinţul Kalingo părea să se simtă în largul său pricina să fi fost vinul, pe care-i băuse din belşug sau bucuria primirii lordului James Gullbareck, destul e că prinţul vru să se facă linişte şi spuse râzând uşor:

— Domnilor, azi mă simt minunat, întrucât datorită domnului Farrow am descoperit o nouă poveste. O să v-o povestesc imediat.

Acum începu să-şi povestească viaţa, dar fără să spună nume. Menţionă că un văr, o rudenie de-a sa, îi administrează o otravă prin care îşi pierduse simţul realităţii. Îşi construise un castel minunat trăind în atmosfera de basm indian. Vărul voia de data asta să-i ia cu totul moştenirea şi nu viaţa, decât cum să-i vină de hac, mai bine, fără să stârnească nici o bănuială. Atunci în faţa prinţului rătăcit, apăru o zână care-i promise vindecarea şi care i-o aduce într-adevăr sub forma unui antidot pe care luându-l se vindecase pe deplin.

Tăcu preţ de câteva minute, după ce-şi termină povestea uitându-se fix la vărul său James, pe care-i întreabă:

— Dar ce ai James, de ce nu mănânci mai departe? Este ceva neclar în povestea mea?

Lordul Gullbareck pălise îngrozitor şi-şi plimbă privirile rătăcite de la unul la altul şi când Marian la rându-i îl privi

fix, el sări furios în sus.

— Se pare că i-ai spus prinţului o poveste tare sărită, domnule Farrow, ce urmăreşti de fapt prin asta?

— Ei lord Gullbareck, de obicei poveştile se bazează pe realitate şi dealtfel, trebuie să ştii răspunsul la întrebarea asta, mai bine decât mine.

— Ce vrei să spui cu asta, domnule Farrow, nu poţi fi mai explicit?

— O să-ţi explic eu mai bine, reluă discuţia prinţul Kalingo. Dragă vere, nu mai sunt aşa cum sperai, ţicnit, ca să nu mai spun că n-am înghiţit nimic din otrava pe care mi-ai pregătit-o în mâncare. Cu ajutorul domnului Farrow, m-am însănătoşit, ţi-am descoperit mârşăvia şi-am hotărât ceva în privinţa asta. Voind s-ajungi în posesia averii mele, mi-ai pregătit îndelung şi minuţios moartea, care poate ar fi survenit chiar azi, daca un antidot sosit la momentul oportun, nu m-ar fi salvat? Nu vreau ca numele de Gullbareck, s-ajungă astfel mânjit la opinia publică, aşa că m-am gândit sa te pedepsesc cu totul altfel. Vei juca timp de trei ani rolul meu de prinţ cu minţile bolnave, în acest castel şi n-o să întreprinzi nimic împotrivă.

— Ce, să rămân aici, ca prizonier? N-o voi face în nici un caz. Nu poţi să dovedeşti nimic, Henry!

— Am luat totul în consideraţie James şi de-aceea îţi spun că vei rămâne ca nebun, aici.

— Ai şi luat-o James şi în câteva minute, îşi va face efectul. În mâncarea pe care numai tu o serveai se găsea otrava pe care tu mi-ai administrat-o de-atâta timp.

James Gullbareck ţipă îngrozit. Vru să mai întrebe ceva, dar vocea i se schimbă şi căzu leşinat. Otrava îşi făcuse efectul!

Fu transportat de câţiva din servitorii preveniţi în acest scop, pe când noi, am coborât în gradina unde ne aştepta Ellen.

În după-amiaza aceleiaşi zile, am mers cu toţi împreună la Manipur şi l-am luat cu noi şi pe Maha.

Lordul Gullbareck voia să plece neîntârziat cu sora sa în Anglia, şi să intre în posesia deplină a averii sale Se vindecase pe deplin de poveştile indiene !

În Manipur m-am întâlnit cu profesorul Reuter şi lordul avu o lungă si fructuoasă convorbire cu acesta.

Drept consecinţă fu anunţată logodna dintre profesorul Reuter şi sora lordului.

Am mai rămas trei zile împreună cu aceşti oameni fericiţi apoi ne-am împachetat lucrurile, pregătindu-ne de plecare.

Sfârşitul volumului: **POVESTE INDIANĂ.**

Următoarea noastră aventură se petrece în Singapore, şi va fi intitulată :

CORABIA PIRAŢILOR.

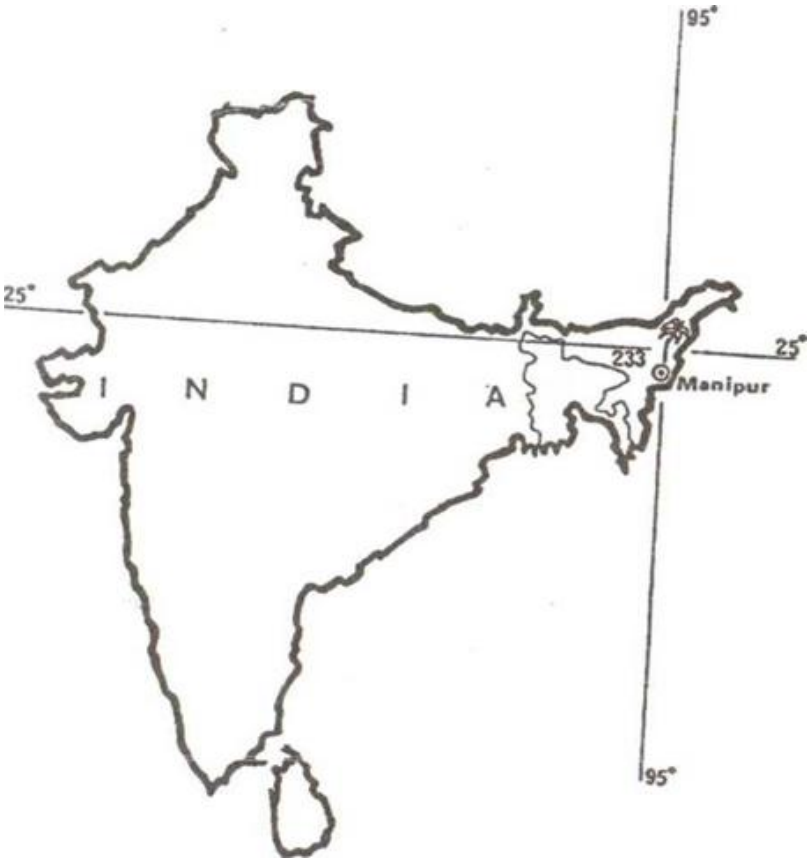

In Numărul următor:

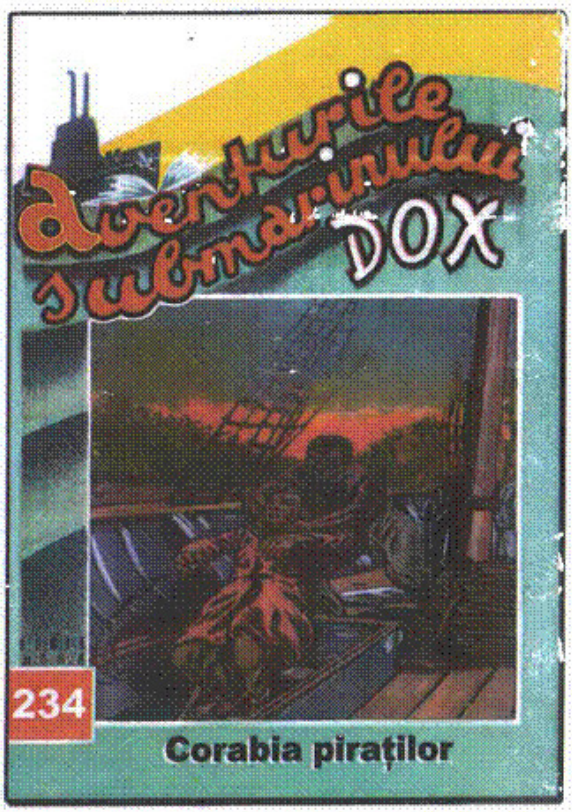

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro